

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 6. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Raporu**

Mayıs 1986

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 6. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Raporu**

Mayıs 1986

TKP Yayınları

Herausgeber
ERMIS Verlag
Postfach 101016
4300 ESSEN 1

RWS - Druck
Roland Wilden
4000 Düsseldorf

İÇİNDEKİLER

1- TKP Merkez Komitesi'nin Duyurusu (26 Mayıs 1986)	5
2- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu Yoldaşın TKP MK'nin 6. Plenumunu Açış Konuşması	9
3- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu Yoldaşın MK 6. Plenumunda Okuduğu Politik Büro Raporu	23
- Uluslararası Durum	24
- Dış Politik Durum ve Barış Savaşımı	26
- İç Politik Durum	29
- Ekonomik Durum	38
- Yığın Hareketini ve Yığın Örgütlerini Daha da Aktifleştirmenin, Birleşik Yığinsal Demokratik Hareket Yaratmanın Ana Doğrultuları	41
- Ulusal Konferans Tezleri ve Hazırlıklar Üzerine	51
4- TKP MK 6. Plenumunun SBKP 27. Kongresi ve Öteki Sosyalist ülkeler Komünist Partilerinin Kongreleri Üzerine Kararı	55

DUYURU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ 6. PLENUMU TOPLANDI

HERŞEY TKP ULUSAL KONFERANSI'NIN BAŞARISI İÇİN

TKP MK 6. Plenumu toplandı. Plenum Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın okuduğu Politik Büro Raporunu görüştü, dünyadaki ve ülkemizdeki durumu analiz etti, buradan çıkan görevleri saptadı. Ulusal Konferans hazırlıklarını gözden geçirdi. "TKP 1986 Ulusal Konferans Tezleri"ni tartışıp onayladı ve tezlerin, gerekli redaksiyonun yapılmasından sonra parti içinde ve kamuoyunda tartışmaya açılmasını kararlaştırdı. Ulusal Konferans'ın başarısı için yapılması gerekenleri saptadı.

Demokrasi güçlerinin kararlı mücadeleler sonucunda bir dizi yeni konum elde etmiş olmasına karşın, rejimde nitelik bakımından bir değişiklikten söz edilemez. Evren-Özal diktatörlüğü ve emperyalist kamptaki destekçileri, Türkiye'nin demokrasi yolunda olduğunu öne sürerek, çeşitli manevralarla, halkı ve demokrasi güçlerini kararlı bir muhalefetten alıkoymaya, onları şaşırtmaya, bölüp parçalamaya, sol güçleri yalıtılmaya çalışıyorlar. ABD emperyalizmi Türkiye'yi savaş planlarına daha sıkı bağlamak, komşularıyla ilişkilerini gerginleştirmek için hızla yeni adımlar atarken, parlamentodan ardarda geçirilen yasalarla, ulusal ekonominin son dayanakları da yok ediliyor, emperyalizme bağımlılık katmerleştiriliyor, işçi ve sendika hakları daha da budanıyor.

TKP'nin, ABD ve diktatörlüğü durdurmak için seferberlik çağrısı bu koşullarda çok daha büyük önem kazanıyor. TKP MK 6. Plenumu, böylesi bir seferberliği gerçekleştirme, barış ve de-

mokrazi için mücadelede birleşik bir demokratik yığinsal hareket yaratma olanaklarının bugün daha da belirginleştiğini saptadı.

Komünistlerin de katkısıyla geniş demokrasi güçlerinin ortak çabalarıyla gerçekleştirilen ve diktatörlüğe karşı ilk güçlü yığinsal politik protesto olan Türk-İş'in İzmir mitingi, aynı içeriği kazanan bu yılın 1 Mayıs kutlamaları bunun açık kanıtlarıdır. Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun yeni mitingler ve genel grev kararı alması, SHP yönetiminin halkla birlikte sokakta hak aramanın zorunluluğuna işaret etmesi, İzmir mitingiyle açılan yoldan geniş güçlerin birlikte yürümesinin olanaklı olduğunu gösteriyor.

TKP MK 6. Plenumu durumun her alanda daha da kötüleşmesini durdurmada, faşist diktatörlüğe son vermede ve durumda iyiye doğru bir dönüş gerçekleştirebilmede ana sorunun birlik sorunu barış ve demokrasi isteyen bütün güçlerin birliği sorunu olduğunu bir kere daha vurguyla belirtti. Böylesi bir birlik ancak Türkiye'nin bu durumdan kurtulmasının olanaklı olduğuna inanmakla, kurtuluş yoluna ilişkin güçlü bir inanç etrafında kenetlenmekle olanaklıdır.

TKP MK 6. Plenumu'nun kabul ettiği "TKP'nin Ulusal Demokrasi Alternatif", "TKP'nin Ekonomik ve Sosyal Politika Alternatif", "TKP'nin Silahlı Kuvvetlere İlişkin Reform Programı" başlıklı belgelerle ve daha önce açıklanan "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatif" başlıklı belgeyle TKP Türkiye'nin kurtuluş yoluna ilişkin kendi ulusal demokrasi programını ayrıntılı olarak ortaya koymuş bulunuyor.

TKP MK 6. Plenumu, bütün komünistlere Ulusal Konferansa hazırlık sürecinde TKP'nin alternatif önerilerini bütün demokrasi güçleriyle tartışmak, diyalog ve işbirliğini geliştirmek, partinin görüşlerini yığınlara, fabrikalara, işyerlerine, mahalle ve köylere, okul ve üniversitelere taşımak, geniş yığınlara maletmek görevini verdi. Bunun için gerekli önlemleri saptadı.

TKP MK 6. Plenumu demokratik muhalefetin sıralarındaki kararlı eğilime ökoşulsuz desteğini açıkladı, muhalefetin sıralarındaki yanlış eğilimlere işaret etti. TKP geniş yığınları politik müca-

deleye çekmek, yığın eylemini yükseltmek için çabalarını artıracak, bu amaçla Amerikan üslerine karşı ve Savunma İşbirliği Anlaşması'nın feshedilmesi için, işkencelere, tutuklanmalara karşı, Kürt halkı üzerindeki baskılara karşı ve genel politik af için, işsizliğe ve işten çıkarmalara, düşük ücretlere karşı, sendikal haklar için, emekçilerin ekonomik ve sosyal hakları için politik kampanyaları sürdürecektir.

TKP MK 6. Plenumu, kimi sol çevrelerin gündeme getirdiği legal bir sol ya da sosyalist parti kurulması görüşünü ele aldı ve böylesi bir girişimin bugünkü koşullarda sol güçlerin demokrasi mücadelesindeki ana görevlerini yerine getirmesine yarar sağlamayacağı, solun birliğinin ve sosyalizm fikirlerinin güçlenmesine katkıda bulunmayacağı sonucuna vardı.

TKP MK 6. Plenumu bütün yurttaşları, bütün demokrasi güçlerini hükümetin getirdiği "KİT"lerin özelleştirilmesi" adlı projenin durdurulması için ve ABD'nin Türkiye'deki üsleri komşularımıza karşı kullanmasının önlenmesi için vargüçleriyle çaba harcamaya çağırdı. Komşumuz Bulgaristan'a karşı yürütülen ve giderek tırmandırılan karalama kampanyasının, ABD yönetiminin Türkiye'yi kendi saldırgan planlarına araç etmesini kolaylaştırdığını vurguladı ve bütün barış ve demokrasi güçlerini sağduyulu ve sorumlu bir tutum almaya, bu kampanyaya daha aktif karşı çıkmaya çağırdı.

TKP MK 6. Plenumu, SBKP 27. Kongresi'ni değerlendirdi. Aldığı özel bir kararla kongrenin tarihsel önemine, barış ve toplumsal ilerleme mücadelesinde yol gösterici ve esinlendirici etkisine dikkat çekti. Bütün ulusal, demokratik güçleri Sovyetler Birliği'nin dünya ve bölge barışı, halklararası dostluk ve işbirliği konusundaki yapıcı ve sorumlu tutumuna olumlu yanıt vermeye, bütün komünistleri ve öteki devrimcileri her günkü çalışmalarında Sovyet komünistlerinin Leninci tarzını örnek almaya çağırdı.

TKP Ulusal Konferansına ağır sorumluluklarının bilincinde olarak, devrimci ve savaştan bir ruhla hazırlanıyor. Ulusal Konferansımızın daha güçlü TKP hedefine ulaşmada çok önemli bir

sıçrama noktası olması için gerekli bütün önkoşullara sahibiz. Parti örgütleri, tek tek bütün komünistler Ulusal Konferansa, komünist yarışma ruhunda hazırlanmalı ve önlerine koydukları bütün görevleri başarıyla yerine getirmiş olarak varmalıdır, varacaklardır. Herşey Ulusal Konferansın başarısı için!

26 Mayıs 1986

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ

HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN

TKP MK'NİN 6. PLENUMUNU AÇIŞ KONUŞMASI

Değerli yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi 6. Plenumunu açıyorum. Bütün parti bu Plenumumuzun önemini farkındadır. Ulusal Konferans kararımızı açıkladıktan sonra, parti örgütlerimizden gelen raporlar, parti organlarına gönderilen sayısız mektup ve yaptığımız görüşmeler parti üyelerimizin bu kararı coşkuyla karşıladıklarını gösteriyor. Politik Büromuzun konferans ön hazırlık çalışmalarına ilişkin genelgesi ile parti örgütlerimiz çalışmalara başladılar. Şu anda tüm örgütlerimiz bu çalışmaları sürdürüyor ve Merkez Komitesi 6. Plenumundan yeni bir ivme bekliyorlar.

Bu Plenumumuzda Ulusal Konferansımızın tezlerini görüşeceğiz, pek çok konuyu ele alacak, yoğun bir çalışma yapacağız.

Bu çalışmaların ve dolayısıyla TKP Ulusal Konferansının ana içeriği nedir? Türkiye Komünist Partisi olarak yapmak istediğimiz işin, varmak istediğimiz amacın özü nedir?

Her zaman altını çizdiğimiz bir konuya tekrar işaret etmeliyiz. Türkiye tarihinde hiç bu kadar ağır bir yıkımla karşılaşmadı. Ama bu durum aynı zamanda ülkemizin kurtuluşu için çok geniş ve dinamik güçlerin ortaya çıkmasına temel oluyor. Ekonomik, sosyal, her alanda köklü demokratik dönüşümler kendini dayatıyor.

Bu durum önümüze olağanüstü bir fırsat çıkarıyor. Şimdiye dek hiç olmadığı kadar geniş demokrasi güçleri birleşebilirler

ve ülkenin yüzyıllık kaderinde olumlu bir değişimin kapısını açabilirler.

Bunun için ne yapmak gerekiyor? Öncelikle, basit bir dille ifade ettiğimiz bu gerçeği herkesin görmesini sağlamalıyız. Yani defalarca anlatmalıyız ki, Türkiye tarihsel bir fırsatla karşı karşıyadır.

Bu gerçeği görebilmenin ve değerlendirebilmenin önkoşulu şudur: Ülkemizde süren derin istikrarsızlık ortamında istikrarlı ve kararlı bir politika ve mücadele sürdürülmelidir.

Bu nokta demokrasi güçleri açısından can damarıdır. Neden? İstikrarsız ortam karşımıza yeni yeni durumlar çıkarıyor. Elbette yeni olan herşeyi görmeliyiz. Ama bu temel politikada zikzaklara yol açmamalı, tereddütler yaratmamalıdır.

İkincisi, diktatörlüğün manevraları demokrasi güçlerini, özellikle sol güçleri aldatmamalıdır. Diktatörlük bilinen “demokrasiye dönüş” manevrası ile, mecbur kaldığı bu manevrayla kimi ödünler verdi, ama kendisi için önemli olanaklar da yarattı. Bir yandan faşist devlet aygıtını gerektiğinde şu ya da bu biçimde ve sertlikte kullanmak üzere elde tutuyor, hatta bu aygıtı güçlendiriyor. Öte yandan sivil hükümet ve sivil parlamento ile, yığınlar üzerinde çıplak diktatörlükle sağlanamayacak bir ideolojik ve politik etki sağlıyor. Yığınları şaşırtabildiği gibi, demokrasi güçlerini, hatta sol güçleri de şaşırtabiliyor. Başlıca amacı demokrasi güçlerinin birleşmesini önlemek, onları parçalamaktır. Sol güçler ile öteki demokrasi güçlerinin yakınlaşmasını önlemektir.

İşte bu oyuna gelmemek, adım adım demokrasiye geçildiğini sanarak solu öteki demokrasi güçlerinden ayırmamak gerekiyor.

Halkımıza, tüm demokrasi güçlerine ileteceğimiz mesaj şudur:

Halkımız kendi geleceğini, kendi rejimini, kendi gelişme yolunu kendisi seçmelidir. Buna engel olan, baş düşman ABD emperyalizmi ve Evren-Özal diktatörlüğü ve ona destek olan parabalardır.

ABD'nin içişlerimize karışmasına, ülkemizdeki askersel-politik

varlığına son verilmei, halkımız ABD boyunduruğundan kurtulmalıdır.

Evren-Özal diktatörlüğü yıkılmalı ve yeni 12 Eylüller olması için onlardan hesap sorulmalıdır.

Bu hedeflere ancak ABD emperyalizmine ve diktatörlüğe karşı tüm güçlerin birleşmesiyle, birleşik yığinsal demokratik hareketin yaratılması ile, demokrasi için direnerek varılabilir.

Günümüzün sloganı birlik ve mücadeledir.

Burada basitçe ifade ettiğimiz bu görüşler Ulusal Konferans tezlerimizin temel fikrini oluşturuyor. Tezlerimizle biz bugünkü rejimin en gerçekçi alternatifi olan ulusal demokrasi alternatifimizi ayrıntılandırılmış olarak sunuyoruz.

Biz 5. Kongremizde kabul ettiğimiz parti programı ile sağlam bir kılavuz elde ettik. Ülkemizdeki gelişmeler programımızın doğruluğunu kanıtladı. Biz somut gelişmelere yanıt veren politikamızı programımızın basit mantıksal yorumundan çıkarmadık. Programımızın rehberliğinde somut durumdan, pratik mücadele içinden çıkardık. Politik gelişmeler bugün yalnızca politikamızı çıplak biçimde doğrulamakla kalmadı, politikamız aracılığı ile programımızı doğruluyor.

Başlangıçta programımızla politikamız arasındaki bu diyalektik bağı göremeyen bazı yoldaşlarımız ve kimi dostlarımız, TKP'nin programı ile politikasının çeliştiğini zannettiler. Hatta partimizin politikası ile programını karşı karşıya koymaya yeltenenler bile çıktı. Buna en iyi yanıtı yine sınıf savaşının pratiği verdi. Bu tür tuhaflıklar artık pek görülüyor. Bundan söz etmemizin nedeni şudur: Bu tür görüşler, yaptıklarımız üzerine bizim de daha derin düşünmemizi sağladı. Şimdi Marksizm-Leninizmin kendi ulusal özelliklerimize yaratıcı uygulamasında teorik ve pratik canlı bir deney kazanmaya başladık. Ulusal Konferans bu deneyi de derslere dönüştürecektir.

Tezlerimizle ortaya koyduğumuz nedir? TKP ülkemizin durumunun daha da kötüleşmesini durdurmak ve durumda iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirmek için faşist diktatörlüğe son vermenin

ve ulusal demokrasiyi kurmanın gerçekçi ve devrimci yolunu gösteriyor.

İyiye doğru bir dönüş sözü kulaklara ağırlıklı gelmeyebilir. "Devrim yapacağız", "sosyalizmi kuracağız" sözlerinin yanında ağırlıklı olmadığına kuşku da yoktur. Ama gerçek şudur: Bu basit görünen hedefe varmak kolay değildir. Bunun için büyük güçler ve olağanüstü çaba gerekiyor. Bu hedefe varıldığında ise böyle bir dönüşün yaratacağı devrimci enerji ve ortamı, ileriye açılacak ufku belki bugün hayal bile edemeyiz.

Durumda iyiye doğru bir dönüş sağlamak bugün yalnız ülkemiz için değil, uluslararası alanda da ama sorundur.

Barış istemi insanlığın en basit, en doğal istemidir. İnsanlık için varolma, yaşama hakkını savunmaktan daha doğal ne olabilir? Ama bu en basit, en doğal hak, yani barış tehlikedir.

Barışa yönelik tehdit basit değildir. Çünkü nükleer savaş tehlikesinin kaynağı ABD yönetiminin izlediği saldırganlık politikasıdır. Bu politika ise, bugün iyice anlaşılmıştır ki, gelecek (konjoktürel) bir politika değildir. ABD yönetimi artık askersel-sanayi kompleksinin, silah fabrikatörlerinin ve onların adamı politikacıların elindedir. Başka deyişle savaş tehlikesi emperyalizmin en saldırgan, en gerici, en şovenist güçlerinden kaynaklanıyor. Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Antlaşması Örgütü'nün sayısız barış öneri ve girişimlerine ABD tek bir olumlu yanıt vermiyor. ABD'nin yalnızca bu önerileri reddetmekle kalmayıp, nükleer silah denemelerini sürdürmesi, uzayı silahlandırmakta ısrar etmesi, Libya'ya müttefiklerine bile haber vermeden yaptığı barbarca saldırı, komşularımız Suriye ve İran'a karşı savurduğu kara tehditler onun bu uğursuz politikayı sürdürmekte kararlı olduğunu gösteriyor.

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de artık herkes barışa ve insanlığın ilerlemesine yönelik tehditin nereden geldiğini çok daha açık biçimde görebilir.

Politik Büro Raporumuzda ayrıntılarını bulacağınız gibi, ülkemizde barış istemi güçleniyor. Antiemperyalist güçlü bir hareketin

doğmasının olanakları artıyor.

Başka olumlu unsurla da var. SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov yoldaşın 15 Ocak 1986 günü açıkladığı, 2000 yılına kadar dünyayı nükleer silahlardan kurtarma programı, SBKP 27. Kongresinin gündeme getirdiği uluslararası güvenlik sistemi fikri, ASBP 11. Kongresinde yaptığı konuşmada Gorbaçov yoldaşın açıkladığı, Avrupa'daki konvansiyonel silahları önemli ölçüde azaltma önerisi, Sovyetler Birliği'nin kimyasal silahların yasaklanmasına, yabancı donanmaların Akdeniz'den çekilmesine, Filistin ve Kıbrıs sorununun çözümüne ilişkin önerileri ve öteki barış girişimleri ülkemizde de önemli bir yankı buldu.

Tarihsel bir olay olarak nitelerken asla abartma yapmış olmadığımız SBKP 27. Kongresi üzerinde MK'miz etrafıca duracaktır. Hemen belirtmeliyiz ki, ülkemizde bu kongreyi Sovyetler Birliği'ne karşı olanlar bile dikkat dışı bırakamamıştır.

Ancak şunu da belirtmeliyiz. Ülkemizde emperyalizmin ve diktatörlüğün borazanlığını yapan TRT ve boyalı basın, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin insanlığın geleceği konusundaki sorumlu ve yapıcı tutumlarını ve tüm dünyada yükselen barış hareketini elden geldiğince halkımızda gizlemeyi kendine görev biliyor.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin barış önerilerini halkımıza duyurmak için yapılabilecek herşeyin tarafımızdan yapıldığını söyleyemeyiz. Kendi bildiğimizi halkımızın da bildiğini, kavradığını sanmamalıyız. Söz konusu barış önerilerini ve bu sorumlu tutumu her yönü ile, tekrar tekrar da olsa, halkımıza göstermekten geri durmamalıyız.

Bugün hem dünyada, hem de ülkemizde öyle bir durum oluşmuştur ki, sosyalizmi benimsemeyenler bile Sovyetler Birliği ile dost olmanın kendi çıkarlarına olduğunu görebilirler. Bu gerçeği bu çevrelere gösterebilmek için şimdi çok daha elverişli iç ve dış koşullar vardır.

Sosyalizmi henüz benimsemeye hazır olmayan bu güçlerin bu gerçeği görmesi, ideolojik mücadelede günün baş hedefi olan kaba

antikomünizmi ve antisovyetizmi geriletmeye de hizmet edecektir.

Yoldaşlar,

Günümüzde komünistler Marksizm-Leninizmin sınanmış ilkelere sıkıca sarılmak ve dünyamızda yeni olan herşeyi canlı bir ilgi ile kavramak zorundadırlar. SBKP 27. Kongresi bu yöndeki arayışlarımız için de bize hem yol gösterdi, hem cesaret verdi.

Politik gericilik günümüz kapitalizminin değişmez ve derinleşen karakteri olmaya devam ediyor. Kapitalizm durmaksızın gericiliği doğurup besliyor, emperyalizm ideolojik kampanyası ve halkların politik yaşamına açık-kapalı zorbaca müdahaleleri ile gericiliği güçlendiriyor. Sağa kayışı zorluyor.

Ülkemizde gittikçe derinleşen ekonomik ve sosyal yıkım ve her alanda kültürsüzleşme, çürüme çok ciddi bir ideolojik mücadeleyi zorunlu kılıyor. Bu olumsuzluk sol hareketi de ideolojik olarak etkiliyor.

Toplumsal gelişmelerin somut canlı sorunlarına eğilmeyen her hareket ideolojik olarak da çürümeye mahkumdur. Yaşamın canlı ırmağı bu tür hareketlerin topraklarından çekilir. Toprakları çatlar, fakirleşir, çölleşir. Bunun sonucunda boş tartışmalar, baş düşmanı unutup iç mücadelelere dalma gelir. Bölünüp parçalanmalar hızlanır.

Bir partimizin özellikle 5. Kongreden sonraki yaşamı içinde olumlu olanı gördük. Partimiz bugün hiçbir konuyu, "bu bizim işimiz değildir" diye bir yana koymuyor. Bu durum teorik ve pratik her alana ilgiyi artırıyor. Bu ilgi asıl bundan böyle daha da canlanacaktır.

Çağımızda ideolojik mücadelenin temel alanının ilerleme güçleri ile gericilik güçleri arasında savaş olduğu unutulmamalıdır. Böyle bakılınca, ülkemizde, kurtuluş yolu arayan, Marksizm-Leninizme yakınlaşan devrimci ve demokrat güçlerin genişlediği, sağlıklı bir düşünsel yaşamın canlandığı görülebilir. Biz komünistler olarak kendi arayışlarımızı onlarınki ile birleştirmek istiyoruz. Bu mümkündür. Yeter ki, düşünsel konformizm içinde olmayalım.

Günümüzde sermayenin uluslararasılaşma süreci hızlanıyor. Bu

durum proleter enternasyonalizminin önemini eskisine oranla kat kat artırıyor, etkinlik alanını genişletiyor. Uluslararası dayanışmanın önemi büyüyor.

Kapitalizmin genel bunalımı derinleşiyor. Kapitalist ekonomilerin iç istikrarsızlığı artıyor. Devresel ve yapısal bunalımlar içiçe giriyor. Yığınsal işsizlik, enflasyon süregelenleşiyor. Bunun yıkıcı sonuçlarını ülkemizde çıplak biçimde görüyoruz.

Sosyalist demokrasinin üstünlüklerini gizlemek için övgüler düzülen Batı Avrupa demokrasisi bunalımlar içinde kıvranıyor.

Tüm bunlar işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesini hızlandırdığı gibi, proleter olmayan kesimlerin ve geniş orta katmanların tekellere karşı eylemlerini canlandırıyor.

Tüm bu etmenler sonucunda ve sosyalizmin etkileri ile yığınsal demokratik hareketler olağanüstü güç kazanıyor. Bu durum, yığınsal barış hareketleri ile birlikte günümüzün ayırdedici çizgilerinden biri oluyor.

Günümüzün kapitalist dünyasının yeni çizgilerinden biri de, ABD emperyalizminin yalnız gelişmekte olan ülkelerin değil, gelişmiş kapitalist ülkelerin bile iç işlerine kababa karışması, kendi politikasını zorbaca dayatması ve artan nükleer yıkım tehditi nedeniyle ulusal faktörde bir canlanmanın görülmesidir.

En açık biçimde, barışın korunmasından yana olan halklarla emperyalizmin en gerici, en saldırgan, en şovenist, savaş kışkırtıcısı güçleri arasındaki çelişki hem evrensel, hem ulusal bir karakter kazanıyor ve bu çelişki kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çağımızın temel çelişkisi ile bağlanıyor.

Bugün ülkemizde bu gerçek çok daha boyutlu olarak karşımızdadır.

Çağımızın temel devrimci sınıfı olan işçi sınıfı ülkemizde hem barışın korunması için en önde mücadele etmek, hem yabancı sermayeye ve yerli sömürücülere karşı savaşmak, hem de bugün faşist diktatörlüğü altetmek gibi zorlu görevlerle karşı karşıyadır. İşçi sınıfımız kendi kurtuluşu ile birlikte tüm ulusu kurtarmak zorundadır. Ulusun kurtarıcısı sınıf olmak zorundadır. TKP doğru bir

politika ile silahlandığı zaman işçi sınıfımızın bu görevi yerine getireceğini inanıyor, bu amaçla çalışıyor.

Tezlerimizde dile getirilen görüşler, bu temel saptamalara dayanıyor.

Değerli yoldaşlar,

Acaba böylesine ayrıntılı bir alternatif program gerekli miydi, diye sorulabilir. Görmek zor değil ki, gerek uluslararası ilişkilerde, gerekse ülkemizde iyiye doğru bir dönüşü sağlamak kolay değildir.

Kuşkusuz bugün ana görev Evren-Özal diktatörlüğünü ortadan kaldırmak. demokrasiyi kazanmaktır. Ancak biz ileri sürüyoruz ki, yalnız üst yapıda kalan biçimsel politik özgürlüklerle yetinmek mümkün değildir. Biz bu özgürlükleri elbette küçümsemiyoruz. Ancak eğer sosyal, ekonomik, kültürel her alanda köklü demokratik dönüşümleri gerçekleştirmeye en baştan girilmezse, faşist diktatörlüğün kökleri kazınamaz.

Tezlerimizde ayrıntılı olarak gösterildiği gibi 12 Eylül ile gelen değişiklik basit değildir. Diktatörlük devletin ve ekonominin yapısında önemli ve köklü değişikliklere gitmiştir. Bunun sosyal alandaki sonuçları zaman içinde daha açık ortaya çıkacaktır.

Evren-Özal diktatörlüğü ulusal kurtuluş savaşımızdan, Atatürk döneminden bu yana toplumsal gelişmede olumlu ne varsa hepsini ezmış, olumsuz ne varsa hepsini yüceltmış ve yapılandırmıştır.

Kısaca Türkiye'nin karşısında bugün yeniden kuruculuk görevi duruyor. Elbette bu henüz sosyalizm kuruculuğu görevi değildir. Bu, bağımsız, egemenlik haklarına sahip, demokratik, ileri bir Türkiye'nin kuruculuğuna girişmek görevidir.

İşte bu amaç için demokratik reformlar programını öne koyuyoruz.

Şu da sorulabilir: Bu program komünist partisinin kendi hükümet programı mıdır? Ya da kendisinin katılmasının önkoşul olduğu bir hükümetin programı mıdır?

Biz hemen yarın komünistlerin hükümet kurulabileceği gibi bir hayal içinde elbette değiliz. Ama, mümkün olsa, bugünkü koşullarda iktidara gelsek, ancak bu program uygulanabilirdi, diyoruz.

Biz, katılım ya da katılmayalım demokratik bir hükümetin çözmekle zorunlu olduğu görevleri ortaya koyuyoruz. Biz katılmasak da bu görevlerin çözümünü üstlenen bir hükümeti destekleyeceğiz. Ama elbette böyle bir hükümet işçi sınıfının ağırlığına dayanmıyorsa, böyle kapsamlı bir program bütün unsurları ile tutarlı biçimde uygulanamaz.

Yoldaşlar,

Önümüzdeki görev değişmemiştir. Gelişmelerde yeni unsurlar olsa bile rejim yerli yerinde duruyor. Görev diktatörlüğe karşı herkesle birlikte demokrasi için mücadeledir. Demokrasi güçlerinin ve sol güçlerin arasında diyalog ve işbirliği evresi henüz ne tamamlanmış, ne aşılmıştır. Birleşik yığinsal demokratik hareket yaratma görevi önde duruyor.

Bu nedenle raporumuzda da belirttiğimiz gibi, bugün legal sosyalist parti önerisini doğru bulmuyoruz. Nedenler içinde en önemlisi ideolojik olanıdır. Diktatörlüğün çizdiği yasal çerçeve içinde kurulacak sosyalist parti, toplumsal meşruiyetinin de gerisinde kalacaktır. Böyle bir partiyi önerenlerin iyi niyetlerine rağmen, kurulacak parti sosyalizm ülkülerini gerektiği gibi savunamayacaktır. Bugün legal alanda toplumsal gereksinim açısından bir boşluk varsa, bu komünist partisi boşluktur. Öte yandan legal olarak kurulmuş hem toplumsal hem de yasal meşruiyet kazanmış olan TİP ve TSİP'in açılması için mücadele etmeden, yani bu demokratik hakkı diktatörlükten zorla koparma mücadelesi vermeden, yeni bir parti kurma girişimi demokrasi için direnme ruhunu da zedeler.

Bugünün görevi fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde demokrat, sol tüm güçlerin sağlam yığın temellerine dayalı birliğini gerçekleştirmektir.

Yoldaşlar,

Dişımızda, TKP'nin burjuva muhalefetine karşı tutumunun ar-

lık anlaşılmaya başladığını görüyoruz. Böyle de olsa şunu söylemek gerekir.

Burjuva basınında yasadışı tutulan solun değil sesinin, nefesinin bile duyulması olanaksızken, bu partiler aracılığı ile milyonlarca insana şu mesajlar gidiyor: “Türkiye’de demokrasi yoktur. İşkence vardır. ABD iç işlerimize karışıyor. MİT olumsuz bir işlev görüyor. Militarizm demokrasiyi sürekli kesintiye uğratıyor. Bu hükümet dindarlara baskı yapıyor. 141, 142 ve 163. maddeler kalksın. Bu anayasa değişmelidir. Bu hükümet yıkılmalıdır. Bu hükümet, bu parlamento, bu cumhurbaşkanı halkın iradesini dayanmıyor. Türkiye yasaklar ülkesidir. 1 Mayıs işçi bayramıdır vb.”

Ancak serinkanlı düşünemeyenler bu fikirlerin bugün milyonlara taşınmasının önemini inkâr edebilir.

TKP diktatörlüğe karşı ve demokrasi yolunda ortaya sürülen her görüşü ve atılan her adımı, kimden gelirse gelsin açıkça desteklemekten geri durmayacaktır. Bu çevrelerin tersi tutumlarını ise elbette eleştiriyoruz ve eleştireceğiz. Ayrıca her zaman söyledik ve söyleyeceğiz ki, burjuva muhalefetin hiçbir kanadı halkın gerçek sorunlarının birini olsun çözecek güçte değildir, umut değildir.

Değerli yoldaşlar,

Özetle, bugün halkımıza gerçek kurtuluş yolunu göstermek bize düşüyor. Ulusal Konferansımız partimizin bu yoldaki görüşlerini yığınlara, öteki demokrasi güçlerine daha iyi tanıtmak, bu görüşleri maddi güce dönüştürmek görevi ile belirleniyor.

Biz tezlerimizle herşeye en doğru yanıtı verdiğimizizi, herşeyi öngördüğümüzü ileri sürmüyoruz. Tersine en geniş güçlerle bir tartışma platformu yaratıyoruz. Asıl şimdi parti içinde ve dışında kolektif fikir üretme, kolektif çaba önem taşıyor. Bu nedenle politikamızı dışımızdaki herkesle tartışacak olan tüm yoldaşlar politikamızı esnek, hoşgörülü ama kararlı bir tutumla savunmalı, tartışmalı, aynı zamanda doğru olan her görüşe açık olmalıdır. Kuşkusuz konferansımızın başarısı buna bağlıdır.

Öte yandan öne koyduğumuz temel her konuda somut, elle tutulur bir sonuç almak Ulusal Konferansımızın can damarıdır:

Geniş demokrasi güçlerinin ve sol güçlerin birliğini sağlama, yığınların ekonomik ve politik eylemini güçlendirme, antiemperyalist hareket, barış hareketi, birleşik yığinsal demokratik hareket yaratma, partimizin sempatzan çevresini geliştirip güçlendirme, bunların başında geliyor.

Şunu da dikkate almalıyız: Günümüzde kucaklamamız gereken yığın 12 Eylül öncesinden çok geniştir. Bu nedenle yığinsal hareket, yığın örgütü anlayışlarımız değişmelidir. Her ilericiyi kucaklayıcı, yani her tür sekteklikten uzak bir çalışma geliştirmek ve biçimler bulmak zorundayız. Özellikle gençlik, sendikalar, kadınlar, aydınlar hareketi için bu nokta çok önemlidir. Bağlaşıklarımızla ilişkilerimizi ciddiye almalıyız. Bu ilişkilerin sorumluluğunu yüklenmeliyiz. Birlikte çalışmayı öğrenmek ve öğretmek zorundayız. Burada argümanlarımız pes ettirici değil, karşıımızdakini ezici değil, ikna edici olmalıdır. Sabırlı, uzun erimli bir ikna politikamız olmalıdır.

Partimiz bugün ne durumdadır? Öne koyduğumuz bunca görevi kucaklayabilecek güçte midir?

Buna hiç duraksamadan “artık evet” diyorum. Bugün sadece dostlarımız değil, düşmanlarımız da şunu artık biliyor: Biz ne kendi gücümüzü ne de olanakları abartıyoruz. Biz, yalnızca gerçeğin takipçisiyiz.

Soruya “evet” derken tüm zayıflıklarımızı ve eksikliklerimizi bilerek söylüyorum. “Evet” yanıtını kuşkusuz doğru anlamak gerek. Partimizin varolan ve konferans sürecinde daha da artıracığımız gücünü hangi noktada toplayacağız? Daha doğrusu bu güçle nasıl bir sonuç almayı düşünüyoruz?

Hayalci değiliz! Tersine, dışımızdaki sol güçlere hep şunu göstermeye çalışıyoruz. Yalnız işçi sınıfının, yalnızca solun gücüyle demokrasi kazanılamaz, sonuç alınmaz. Elbette TKP yalnız kendi gücüyle de sonuç almayı düşünemez.

Ama biz sonuç alacak güçlerin birliğini ve eylemini sağlamada çok önemli etki yaratabiliriz. Bu yolla koşulları olumlu bir değişim yönünde etkileyebiliriz.

Bu amaca varmak için üç koşul görüyorum.

1. TKP, yığınlarda ve demokratik çevrelerinde artan güveni genişletmeli ve pekiştirmelidir.

2. TKP, yığınlara ve öteki demokrasi güçlerine ülkenin kurtulabileceği, kalkınabileceği, ilerleyebileceğini gösterebilmelidir. Halkın yaşamında en azından hissedilebilir bir iyileşmenin olabileceğini gösterebilmelidir. Bunların hayal olmadığını gösterebilmelidir. Harekete geçebilmeleri için onlarda iyimserlik yaratmalıdır. Mücadele için böylece güçlü bir istek ve kararlılık sağlamalıyız. İşte alternatif programımızın devrimci özü budur.

3. Yığınların en dinamik kesimlerinin bulunduğu alanlarda (fabrikalar, sendikalar, gençlik ve aydınlar) ilk başta çok geniş olmasa bile örgütlü bir hareket yaratmak, legal olanakları etkili biçimde kullanmak.

İşte bu üç önemli koşulu gerçekleştirebilecek güce artık sahibiz. Tekrar edeyim ki, daha güçlü TKP hedefinde amaca vardığımızı asla söylemiyoruz. Henüz başındayız.

5. Kongremizden sonra partimizin yapabildiklerini ve yapamadıklarını değerlendireceğiz. Şimdiden şu kadarını söyleyebilirim. 12 Eylül darbesinden bu yana yapılan her eylemin içinde TKP vardı. Yalnızca varolmadı, o eylemleri yönlendirdi. Akıl vermedi. Eylemlerin en önünde oldu. İzmir mitingi ve 1986 1 Mayıs'ı çok önemli göstergelerdir. Aynı şey ülke dışındaki eylemlerde de geçerlidir.

Gelen örgüt raporları, daha da önemlisi eylemlere katılan sempatizanlardan aldığımız ve partimizin etkisini ortaya koyan sayısız mektuplar bunu kanıtıyor. Her önemli eylemden sonra polis saldırısının ve rejimin propaganda aygıtlarının partimizi kendilerine baş hedef seçmesi raslantı değildir.

Şuna da değinmek isterim. Artık hiçbir güç partimizin birliğini sarsamaz. Biz birliğimizi, "partide arınma" adı altında bir tasfiyeye başvurmadan, farklı görüşleri olan yoldaşlarla sabırlı bir tartışma ve ikna temelinde sağlayabildik. Bu bize olduğu gibi, dışımıza da gerçek anlamda parti ne demektir bunu gösteriyor.

Yaptıklarımız üzerine belki ilk kez bu kadar üzerine basarak konuşuyorum. Fakat yoldaşlar partimiz gerçekten mücadeleye bir gün ara vermeden yol aldı. Bu tüm yoldaşlarımızın, özellikle ülkedeki özverili yoldaşlarımızın başarısıdır. İkinci olarak, şimdi yaptıklarımıza işaret ediyorum, çünkü konferans sürecinde eksikliklerimizi acımasızca eleştireceğiz.

Biz Ulusal Konferansımızla işçi sınıfımızın, halkımızın önüne yalnız ülkemizin kurtuluş yolu ile ilgili görüşlerimiz, alternatif programımızla çıkmayacağız. Partimizi yapabildikleri ve yapamadıkları ile halkımızın önüne koyacağız. Biz halkımızdan TKP'ye güvenmesini hamaset edebiyatı ile değil, somut görüşlerimiz ve somut işle isteyeceğiz. Ne yapsak hoşnut olmayan mızızların, yeminli parti düşmanlarının ve polisin partimizi, içinde gizli kapaklı dolapların döndüğü bir komplo örgütü gibi gösterme çabalarına, bu ahlaksızca propagandaya son yanıtımızı vereceğiz. Son ve kesin!

Göstereceğiz ki, yıllar yılı en azgın saldırılara uğrayan, en akıl almaz, insanlığa, dürüstlüğe yakışmaz karalama kampanyalarına hedef yapılan partimiz, ülkemizin en demokratik, en açık yürekli partisidir.

Biz kendimize güveniyoruz, parti yoldaşlarına güveniyor, parti üyelerimiz sözüne güvenilir bir partinin çatısı altında olmanın gururunu daha çok hissediyor. Partimizin yandaşları, sempatizanları genişliyor. Faşist diktatörlük hemen hergün partimizden boşuna mı söz ediyor?

Değerli yoldaşlar,

Son söz olarak, Ulusal Konferansımızla yığınların bilincinin ve nabız atışlarının kontrolünden geçmiş, mücadele içinde sınanmış, daha da denenmiş bir politika kazanacağız. Kendimize güveniyoruz. Çünkü açık perspektiflere sahibiz.

Öne koyduğumuz demokratik alternatif, herkesten önce kendimizin, ülkemizin daha bugünden ulusal ve sosyal kurtuluş yoluna girebileceğine olan inancımızı pekiştiriyor. Bir an önce bu inancı herkese, yığınlara yaymak istiyoruz.

Konferanstan sonra toplanacak Merkez Komitemizin, yepyeni somut devrimci görevleri gündemine alacağına, önümüzde yeni ve daha da aydınlık bir ufkun açılacağına, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP" hedefinde elle tutulur mesafe katedeceğimize inanıyorum.

Saflarımızda şimdiden yeni devrimci bir ruh yaratan bu zor görevde tüm yoldaşlara, hepinize başarılar dilerim.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ
HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN
TKP MK 6. PLENUMUNDA OKUDUĞU
POLİTİK BÜRO RAPORU

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitemizin son toplantısından bu yana altı ay kadar bir süre geçti. Altı ay uzun bir zaman değildir. Ama biz bu altı ay için birçok gelişmede, partimizin öngörülerinin tartışılmaz biçimde doğrulandığını, partimizin politikasının doğruluğunun ve sonuç alıcılığının eylem içinde sınandığını gördük. Üstelik bu altı ay içinde gelişmeler hızlandı. Durum daha da hızlanacağını gösteriyor.

Partimizin politikası gelişmelerin hızlanmasına ayak uyduracak, politik savaşımın her alanında yeni oluşum ve gelişmelere yanıt verebilecek bir kapasitededir. Bu artık açık görülüyor. Şimdi sorun partimizin demokratik birlik ve kararlı savaşım politikasını yığınlar içinde daha geniş ve aktif yaşama geçirmektir.

Her alanda hızlanmak, her bir parti eylemini bir öncekinden daha geniş yığınların eylemi haline getirmek, en geniş demok-rasi güçlerinin birliğini sağlama çabalarımızda her gün yeni başarılar elde etmek - günün görevi budur!

Partimiz 1986 Ulusal Konferansı'na bu ruhta hazırlanıyor. Ulu-

sal Konferansımızın “Daha Güçlü TKP” hedefine ulaşmada çok önemli bir sıçrama noktası olması için gerekli bütün önkoşullara sahibiz.

MK 6. Plenumunun görevi, bu potansiyeli yaşama geçirmek için gerekli önlemleri almaktır.

ULUSLARARASI DURUM

Uluslararası ortamdaki tehlikeli gerginlik sürüyor, durumda yeni sertleşme belirtileri var. Bütün insanlığa bir rahat nefes alma umudu doğuran Cenevre’deki Sovyet-Amerikan zirve görüşmesinin görece olumlu sonuçlarına, Amerikan askersel-sanayi kompleksinin yanıtı, sosyalist ülkeler karşısında askersel üstünlük elde etme çabalarını hızlandırmak, Amerikan dayatmalarına boyun eğmeyen bağımsızlığına sahip çıkan ülkelere karşı saldırganlığı olağanüstü artırmak oldu.

Reagan yönetimi saldırgan amaçlarını artık sözde barıştan yana açıklamalarla gizleyemez olmuştur. Amerikan emperyalizmi artık kendi gücünü doğrudan askersel güç kullanarak göstermek, kendi çıkarlarını dünya uluslarına bu yolla dayatmak peşindedir. Amerikan emperyalizmi dünya çapında yitirdiği ve yitirmekte olduğu konumları zorbalıkla geri kazanmak hayalindedir. Bu hayaller boştur, ama bütün insanlık için son derece büyük tehlikeler getiriyor. ABD yönetimi uzayı silahlandırma projesinde ısrar ediyor. Bu proje için FAC ve Büyük Britanya emperyalistlerinin desteğini almıştır. ABD ile NATO, SSCB’nin ve Varşova Antlaşması Örgütü’nün barışçı önerilerinin hiçbirini dikkate almamakta ayak diriyorlar. ABD yönetimi ısrarla nükleer denemeleri sürdürüyor. NATO, ABD’nin ürettiği iki bölümlü yeni tür kimyasal silahları Batı Avrupa’ya ve Türkiye’ye yerleştirmeye hazırlanıyor. ABD, Nikaragua’ya karşı artırdığı baskılardan sonra Libya’ya saldırarak, bütün dünyanın gözü önünde bu ülkeyi bombalayarak, gerçek yüzünü bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. ABD’nin kadın, çocuk ayrımı yapmaksızın Libya halkına karşı giriştiği zorbalık uluslararası

alandı ve ülkemiz kamuoyunda çok geniş çevrelerin açık tepkisine yol açtı.

Kim barış istiyor, kim savaştan yana; savaş tehlikesi gerçekte nereden kaynaklanıyor? Bu soruların yanıtı şimdi daha geniş yığınlara maloluyor.

Mihail Gorbaçov yoldaşın 15 Ocak 1986 günü açıkladığı 2000 yılına kadar dünyayı nükleer silahlardan kurtarma programı, Sovyetler Birliği’nin nükleer silah denemelerinin durdurulması için ABD’ye yeni bir zirve toplantısı önermesi, SBKP 27. Kongresi platformunda getirilen uluslararası güvenlik sistemi önerisi, Gorbaçov’un Berlin’de yaptığı, Atlantik’ten Urallara kadar bütün Avrupa’da konvansiyonel silahları önemli ölçüde azaltma önerisi, Sovyetler Birliği’nin kimyasal silahların yasaklanmasına, yabancı donanmaların Akdeniz’den çekilmesine, Kıbrıs sorununun çözümüne ilişkin önerileri - bütün bunlar Sovyetler Birliği’nin barıştan, barıştan ve gene barıştan başka birşey istemediğinin tartışılmaz kanıtları oldu. Bu ilkesel ve güvenilir politika Sovyetler Birliği’nin yakın komşusu olan ülkemizin barışçı geleceği için büyük olanaklar sağlıyor. Türkiye’nin Sovyetler Birliği’nin barışçı öneri ve girişimlerine olumlu yanıt vermesi bölge ve dünya barışının korunmasına çok önemli bir katkı olacaktır.

Kardeş SBKP’nin 27. Kongresi, Sovyet komünistlerinin bu tarihsel forumu, Sovyetler Birliği’nin uluslararası komünist ve işçi hareketi karşısında, bütün insanlık karşısında duyduğu büyük sorumluluğun ve bu sorumluluğun gerektirdiği görevleri çözme yeteneğinin çok çarpıcı bir göstergesi oldu.

Partimiz SBKP 27. Kongresi’nin önemini birçok kez vurguladı. Merkez Komitemizin 6. Plenumu bu önemi halkımıza duyuran ve bunun bizlere yüklediği görevleri formüle eden bir kararla, halkımızın ve partimizin SBKP 27. Kongresi’nin önümüze açtığı olanaklardan yararlanmasına yardımcı olacaktır.

DIŞ POLİTİK DURUM VE BARIŞ SAVAŞIMI

Değerli yoldaşlar,

ABD emperyalizmi, silahlanma yarışını tırmandırması ve Libya'ya saldırması karşısında dünya çapında ve bizzat Amerikan halkının sıralarında yükselen tepkilere karşın yeni ve daha tehlikeli saldırılara hazırlanmaktadır. Nikaragua'ya, İran'a, Suriye'ye ve Libya'ya karşı her an yeni saldırılarda bulunmaya hazırdır. Reagan bunu kendi ağızyla açıklamaktan çekinmemiştir.

Washington'daki şahinler bu politikanın adına "yeni globalizm" diyorlar. Bu "yeni globalizm" in amacı, sözde dünyanın her yerinde huzur ve düzeni sağlamaktır. Gerçekte ise bu dünyanın her yerinde halkların başına bela olmak, dünyanın her yerini savaş alanına çevirmek demektir.

Buradan çıkarılması gereken sonuç dünyanın her yerinde barış savaşımını alabildiğine yükseltmek gerektiğidir.

Bu bizim ülkemiz açısından kat kat daha fazla önem taşıyor. Amerikan Savunma Bakanı Weinberger, açık açık "Türkiye, ABD'nin birçok bölgesel stratejisinin bağlantı noktasıdır" demiştir. Türkiye Amerikan planlarında gerçekten de savaşa bir köprü olarak görülüyor. Son aylarda bizim baştan beri ısrarla vurguladığımız bu gerçeği doğrulayan tehlikeli gelişmeler oluyor. İki Amerikan savaş gemisi Boğazlardan geçerek Karadeniz'e açılmış ve Sovyet karasularını ihlal etmiştir. Eğer Sovyetler Birliği, bu gemilere karşı ABD gibi sorumsuz davranıyorsa, neler olurdu, 60 tane Amerikan savaş üssü ile nükleer başlıklarla doldurulmuş olan ülkemiz ne hale gelirdi, bunu her yurtseverin uzun uzun düşünmesi gerekiyor.

Çernobil'deki nükleer santral kazasını, "ülkemizin üzerini tehlikeli radyasyon bulutları kapladı" yalanları ile antisovyet amaçları için utanmazca sömürmeye çalışanlar, topraklarımızdaki Amerikan üsslerinin getirdiği tehlikeyi ısrarla halkımızdan gizliyorlar.

ABD topraklarımıza Sovyet düşmanlığı yapan radyoları için 11 adet verici anten dikmekte, yeni kimyasal silahlar yerleştirmekte ve yeni nükleer silahlar konumlandırmakta ısrar ediyor. Aynı is-

rar "Çevik Kuvvetler"e NATO çerçevesini aşan geçit, ikmal ve üslenme hakları elde etmek için de söz konusudur.

Türkiye ile ABD arasında, SİA'nın uzatılmasının yanı sıra, gizlice yürütülen "Savaş zamanı evsahibi ulus desteği" adlı bir anlaşmanın imzalanması söz konusudur. ABD bu anlaşma ile topraklarımızı Çevik Kuvvetler için istediği gibi kullanmak ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu birlikleri saldırılarda desteklemesini sağlamak istiyor. Evren-Özal yönetimi bu anlaşmayı derhal imzalamaya hazırdır. Aynı şey SİA'nın uzatılması için de geçerlidir. Bekledikleri kamuoyunun tepkisinin azalmasıdır.

Libya saldırısının hemen ardından Reagan komşularımız İran ve Suriye'ye de saldırabileceklerini açıklamış, yardımcısı Bush ise Bahreyn'de "kimse çağırmadan da bölgede tehlike gördüğümüzde derhal askersel müdahalede bulunacağız" demiştir. ABD'nin Libya'ya saldırısı karşısında olduğu gibi, ülkemizi doğrudan ilgilendiren bu tutum karşısında da Evren-Özal yönetimi kayıtsız kalmakta, ABD'ye fiilen yardımcı olmaktadır.

Bütün bunlar, ABD'nin Türkiye üzerindeki baskılarının daha da artacağını ve en önemlisi, en iyi durumda Evren-Özal yönetimi izin vermek istemese bile, ülkemizin ABD eliyle her an bir savaşın içine sürüklenebileceğini çok açık gösteriyor.

Bilindiği gibi bu yılı Birleşmiş Milletler tüm dünya için barış yılı ilan etti. Ülkemizde barış savaşımını yükseltmek bugün hem daha zorunlu, hem de daha olanaklıdır. Barış savaşımına karşı diktatörlüğün uygulayacağı her baskı Birleşmiş Milletlerin bu kararı ile karşı karşıya gelecektir. Barış için yükselecek her ses aynı zamanda bağımsızlık ve demokrasi savaşımına güç verecektir.

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitemizin 5. Plenumunun onayladığı partimizin dış politikaya ilişkin alternatif programının doğruluğunu, dış politikada ulusal çıkarlardan yana köklü bir dönüşümün ivediliği bu gelişmelerle çok somut kanıtlanmıştır. Yerde ve zamanında bir görevi yerine getirdik. Anlayışımızı, önerilerimizi şimdi daha da yaygınlaştırmalıyız. Bize olumlu yanıt verebilecek güçlerin çevresi nes-

nel olarak genişliyor, birçok çevrenin açıklamaları onların da dış politika konusunda bizimle benzer kaygıları taşıdığını gösteriyor. Toplumumuzun ezici çoğunluğu ve bütün muhalefet güçleri Amerikan saldırısı karşısında Libya'nın yanında yer aldı. Bu, bizim, ülkemizde Amerikan emperyalizmini durdurabilecek güçler olduğuna ilişkin öngörülerimizin hayal olmadığını ve halkımızın anti-emperyalist geleneklerinin canlılığını gösteriyor. Bütün bu güçleri birleştirebilmek için çabalarımızı daha da artırmamız gerekiyor.

Dışımızdaki muhalefet güçlerinin dış politika sorunlarına yaklaşımdaki dar bakış açıları, onların kapıdaki büyük tehlikeye karşı yeterince aktifleşmesini engelliyor. Kıbrıs sorununa, Ege'deki Türk-Yunan anlaşmazlıklarına, Suriye'ye ve Bulgaristan'a karşı tutumda, Sovyetler Birliği'nin yapıcı barış önerilerine yaklaşımda, milliyetçi konular birçok çevrenin elini kolunu bağlıyor. Oysa günümüzde milli çıkarlar, ancak milliyetçi yaklaşımların aşılabilmesiyle, bütün tarafların güvenlik çıkarlarının dikkate alınmasıyla korunabilir. Amerikan emperyalizminin savaş tehlikesini kışkırtan, ulusal güvenliğimizi tehlikeye atan, ulusal egemenliğimizi hiçe sayan "yeni globalizm" politikasına, ancak bir kolektif güvenlik anlayışıyla, kendimizin ve bütün komşularımızın güvenlik çıkarlarını birlikte dikkate alan, bencil olmayan bir yaklaşımla karşı durulabilir. ABD emperyalizminin Türkiye'nin komşularıyla olan ilişkilerine karışması, araya girmesi ve yeni gerginlikler kışkırtması ancak böyle önenebilir. Birçok çevre Libya konusunda doğru bir tutum almıştır. Bizce şimdi aynı tutum sayılan konularda da örnek olmalı ve Libya konusunda olduğu gibi tehlike kapıya gelene kadar beklenilmemelidir.

Evren-Özal yönetimi üzerinde gereken baskı uygulandığında onun ABD'ye istenilen hizmeti vermesini önlemek olanaksız değildir. O nedenle şimdi artan tehlikeler karşısında, SİA anlaşmasının feshedilmesi, topraklarımızdaki ABD üslerinin kontrol altına alınması ve ABD ile hiçbir yeni anlaşma imzalanmaması için bütün yurtsever güçler bütün olanaklarıyla hükümete baskı yapmalıdır. ABD üslerine karşı sürdürdüğümüz kampanyayı yükseltmeliyiz.

İÇ POLİTİK DURUM

Değerli yoldaşlar,

Ülkemizin politik yaşamındaki bir dizi önemi hiç de küçümsememesi gereken gelişmeye karşın, rejimde nitelik bakımından bir değişiklik söz konusu değildir.

DİSK'ten sonra Barış Derneği'nin yöneticileri de serbest bırakılmış, Aydınlar davası beraatle sonuçlanmış, yeni infaz yasasıyla çok sayıda politik tutuklu cezaevlerinden çıkmış, eski politikacılar üzerindeki konuşma yasağı kaldırılmış, kimi işkenceci polisler mahkum edilmiş, Türk-İş'in miting düzenlemesine izin verilmiştir ve ilerici görüşleri savunan legal yayın organları faaliyetlerini genişletebilmektedir.

Bunlar önemli yeni gelişmelerdir ve bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama bu gelişmeleri tek yanlı yorumlamak bugün için en büyük yanlış yapmak olur.

Bu gelişmeler elbette demokrasi güçlerinin uğrunda uzun süredir ısrarla mücadele ettikleri kimi konularda önemli kazanımlar elde ettiklerini gösteriyor. Bu demokrasi güçlerinin olanaklarını artırıyor. Ama dikkatli bakıldığında görülecektir ki, bu kazanımların hepsi güvencesizdir, her an geri alınabilir, ya da en azından etkisizleştirilebilir niteliktedir.

Demokrasi güçlerinin olanakları artmakla birlikte, çok önceden dikkat çektiğimiz manevra, diktatörlüğe de olanaklar verdi ve veriyor. Diktatörlük demokrasi güçlerinin ciddi bir karşıkoşuşunu önlemek için yeni partilerin kurulmasına izin verme ve seçimlere gitme manevrasına başvurdu.

Bir yandan kendine sivil bir görünüm verirken, öte yandan ANAP aracılığıyla yığınları şaşırtarak yitirdiği yığın desteğini belli ölçülerde de olsa gene kazandı. Bu manevra taktikini sürdürerek Batı Avrupa emperyalizminin kendisine destek vermesinin koşullarını da hazırladı. Böylece 12 Eylülcü baskı aygıtını ortadan kaldırma ve her an daha şiddetli işletme olanaklarını elde tutarak yığınları şaşırtma, onları sivil hükümet eliyle ideolojik olarak

etkileme ve yönlendirme yöntemine başvurdu. Bugünkü durum budur.

5. Plenumda yaptığımız politik durumun analizine ilişkin saptamalarımız, çok geniş muhalefet güçlerinin mevcut rejimin bütün temel kurumlarına karşı çıkmada birleştiklerini ve yığınların hareketlenmeye açık bir duruma geldiklerini gösteriyordu. Sonraki aylar DYP ile DSP'nin, bizim, başka sol güçlerin ve RP'nin de desteklediği yeni bir anayasa için "ulusal uzlaşma" görüşünü ortaya atmalarına, af hareketinin yükselmesine, önemli işçi eylemlerine tanık oldu.

Bugün faşist diktatörlük rejiminin yığınlardan ve demokrasi güçlerinden politik yalıtılması hızlanmıştır. Örneğin Evren diktatörlük anayasasını kendinden başka savunan kimsenin kalmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştır. Ancak yukarıda söylediğimiz nedenle bu yalıtılmaya karşı diktatörlük, gelişmeyi kontrol edemez duruma gelmiş, kalıcı bir geri adım atmış değildir. Bu nedenle sertleşme tehlikesini gözardı etmek yanlıgı olur. Demokratik mücadele genişliyor, ama demokrasi güçleri birleşemez ve daha kararlı tutumlara giremezlerse bu tehlike artacaktır. Manevranın verdiği olanakları kullanarak diktatörlük bugün demokratik muhalefetin bölünmesi için çaba harcıyor, yığınların politik savaşıma katılmasını ve yığın eyleminin yükselmesini önlemeye çalışıyor. Bunun için de gerektiğinde kimi zorunlu ödünleri vermektedirler.

Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin bütün amaçları elde ettikleri iktidar konumlarını korumak, Türkiye'nin Amerikan askersel-politik planlarında kendisine verilen rolü oynamasını sağlamak ve 24 Ocak politikasını aynen sürdürerek her bakımdan dünya kapitalist merkezlerine sınıksız bağlanmış bir ekonomik yapıya ulaşmaktır. Onlar demokratik muhalefetin kendi karşılarında birleşmesini önlemek için çeşitli başka ödünler de verebilirler, ama iyice kavranmalıdır ki, bu amaçlara ulaşmalarını engelleyecek hiçbir gelişmeye izin vermemek için herşeyi yapacaklardır.

Açıktır ki, demokrasi onların bu amaçlarına ulaşmasının önünde bir engeldir. Amerikan askersel sanayi kompleksinin, İngiliz ve

Batı Alman emperyalistlerinin de onayını alarak Türkiye'ye biçtiği askersel-politik rol ile, uluslararası tekellerin Türkiye'yi iligine kadar sömürme, geri ve bağımlı bir ülke olarak tutma istekleri ile üretimsiz ve yatırımsız kazanç peşindeki Türk tekelsel burjuvazisinin alışageldiği devletin olanaklarını kullanarak bir koyup, bin alma yolu ile halkın özlediği demokrasi dün uyuşmuyordu, bugün hiç uyuşmaz, yarın daha da uyuşmayacaktır.

Son yıllardaki uluslararası durumdaki, emperyalist sermayenin yapısındaki ve yönelimindeki ve Türkiye ekonomisindeki değişiklikler bütün boyutlarıyla kavranmadan, emperyalizmin bir iç faktör olduğu Türkiye'de demokrasi mücadelesi başarıyla verilemez. Altını çizmek isteriz: Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, bugünkü durumda, Türkiye'de geniş bir burjuva demokrasiden bile devrimden korkar gibi korkmaktadır.

Onun için de, demokrasi yönündeki gerçek süreçleri engellemek için hemen her oyuna başvurmakta, hem de bu süreçleri gerektiğinde zorbalıkla ezebilmek için bütün olanakları elde tutmaktadır. Üstelik bu olanakları daha da artırabilmek, faşist kurumlaşmayı pekiştirmek için sinsi adımlar atmaktadır. Örnekleri az değildir: Büyük özel ve devlet işletmelerinde son aylarda silahlı "koruma" birlikleri göreve başlatıldı, Doğu'da "Köy Koruyucuları" adı altında bir kısım insanların halka karşı silahlandırılması istenilen sonucu vermeyince, şimdi yeni resmi silahlı birlikler oluşturulmak isteniyor, öte yandan rejim yandaşlarına silah satışının serbest bırakılması hazırlıkları yapılıyor.

İçişleri Bakanı geçenlerde bütün polis örgütüne, özellikle işçi ve öğrenci hareketine karşı önlem alma talimatını verdi. Polisin işçi ve öğrenci hareketine karşı hazırlandığı bir ülkede kim nasıl hangi demokrasiden söz edebilir?

Türk-İş İzmir mitinginde sivil polislerin sıradan herkesin dikkatini çekecek ölçüdeki faaliyeti, mitingte ve 1 Mayıs'ta tam bir gözdağı ve gövde gösterisi amacı ile alınan olağanüstü polisiye önlemler, parlamentoda 1 Mayıs İşçi Bayramı'nın adına tahammül edememe, en son örneklerdir.

Burada yeni seçim yasasına da dikkat çekmek gerekiyor. Bu yasa iki partili bir rejimi öngörüyor. Devlet aygıtının nasıl faşistleştirildiğini görmeyenler, militarist generallerin iktidar konumlarını terketmediklerini unutanlar, yalnızca partilerin varlığına ve seçimler yapılmasına bakarak demokrasiye geçildiğini sananlar bile, sanıyoruz ki, yalnızca bu iki partili sistemi öngören yeni seçim yasasına bakarak, Türkiye'mizin demokrasiye geçmekte olmadığını, bu yolla demokrasiye geçilmeyeceğini kolaylıkla görebilirler.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin diktatörlüğe demokratik bir görünüm vermek için kimi ödünler vererek manevrasını çok yönlü yürütmesi karşısında, demokratik muhalefetin sıralarında doğru eğilimin yanı sıra iki yanlış eğilim görülüyor.

Doğru eğilim, bu manevralara aldanmadan, ısrarla demokrasi mücadelesinin temel görevleri üzerinde yoğunlaşma, muhalefeti daha kararlı hale getirme ve yığınların mücadelesine omuz verme eğilimidir. Bunun karşısında bir yanlış eğilim rejimle ve ardındaki güçlerle uzlaşma kapısını açık bırakma, temel görevlere ilgisiz kalma ve adım adım demokrasiye geçilebileceğini sanma, bunu bekleme eğilimidir. Bir diğer yanlış eğilim ise diktatörlüğün manevrasının getirdiği yeni olanakları dikkate almamak, bundan yararlanmamak biçiminde ortaya çıkıyor.

Her üç eğilim de bizce demokratik muhalefetin bütün bileşenlerinin sıralarında etkili olmaktadır.

Geride bıraktığımız dönemde, sözkonusu doğru eğilim kendini nasıl ortaya koydu?

Biz bunu,

– işkencelerin durdurulması, açığa çıkarılması ve işkencecilerden hesap sorulması için hareketin yükselmesinde, birçok SHP'li milletvekilinin ve Cumhuriyet gazetesinin bu mücadelede kararlı bir tutum almasında, aynı çevrelerin Kürt halkı üzerindeki baskıların durdurulması için çaba göstermesinde, Meclis kürsüsünden 1 Mayıs'ın savunulmasında,

– Türk-İş'in İzmir mitingini düzenlemesinde, yeni yürüyüş ve

miting kararları almasında ve hükümetin tutumunu değiştirmedeği durumda genel greve gidileceğini açıklamasında, Türk-İş içinde demokratik birlik fikrinin güçlenmesinde,

– DYP ile DSP'nin yeni seçimler, yeni anayasa, yeni cumhurbaşkanı hedeflerinde birleşerek, yeni bir anayasa için başka muhalefet güçlerine de açık bir işbirliği başlatmalarında, RP'nin bu girişimi desteklemesinde, SHP'nin birçok il ve ilçe kongresinde erken seçim fikrinin öne sürülmesinde, demokrasinin tutarlılıkla savunulmasında,

– S.Demirel'in ve DYP'nin ordu üstyönetimini doğrudan hedef alan ve antimilitarist çizgiler taşıyan girişimlerini yoğunlaştırmalarında, son olarak MİT konusunda kaygıların açık biçimde dile getirilmesinde,

– RP'nin demokrasi için 163. maddenin yanı sıra 141 ve 142. maddelerin de kaldırılmasının zorunlu olduğunu savunmasında,

– ülkemizin ABD'ye kölece bağımlılık ilişkilerine tepki gösteren çevrelerin genişlemesinde, barışı savunma isteklerinin güçlenmesinde,

– bütün yasal muhalefet partilerinin ABD saldırısı karşısında Libya'nın yanında yer almasında ve ABD'ye karşı ulusal çıkarların korunması konusunda eskiye oranla daha da duyarlı hale gelmelerinde,

– genel politik af ve işkencelerin, Kürt halkı üzerindeki baskıların durdurulması için Sol Birlik'i oluşturan güçlerden daha geniş sol güçlerin aktif bir kampanya yürütmeye birleşmelerinde,

– en son avukatların dilekçe eylemlerinde ve sanatçıların sansüre karşı imza toplamasında bir kez daha görüldüğü gibi, aydınların demokrasi mücadelesindeki görevlerini örgütlü ve birleşik sürdürmedeki kararlılığında, SHP'nin solcu aydınlarla birlikte gerçekleştirdiği demokratik hakları savunma girişimlerinde, çeşitli aydın örgütlerinin demokrasi konusundaki cesaretli çıkışlarında,

– demokrat gençlerin, birlik içinde elde ettikleri öğrenci derneği kurma hakkını bütün öğrencilerin ortak sorunlarının çözümü doğrultusunda kullanmadaki kararlılığında,

– kadın hakları için bir demokratik kadın girişiminin ortaya çıkmasında gördük.

Yanlış eğilimler ise kendini en başta:

– SHP yönetiminin, bugünkü anayasayı, parlamentoyu ve hükümeti olağan bir rejimin kurumları gibi görüp, davranmasında, SHP'nin iktidara gelmesinin sorunların çözülmesi için yeterli olacağını savunmasında, erken seçime yanaşmamasında, DYP ve DSP'nin anayasa girişimine katılmamasında, militarist generallerle uzlaşma kapısını açık bırakmasında, yabancı sermaye ve TÜSİAD'a ilişkin açıklamalarında, bunlarla işbirliği çabalarında, Avrupa Konseyindeki sosyal demokratlardan Türkiye'deki rejime baskı yapmamasını istemesinde,

– DSP'nin kendine ana hedef olarak pratikte rejimden çok kendi dışındaki solu ve aydınları seçmesinde, yığınların çeşitli eylemlerde yükselttikleri ivedi sorunlar ve işkencelere karşı mücadele gibi temel konular karşısında kayıtsız kalmasında, TKP'nin özgürlüğü konusunda geniş bir demokrasiye ilişkin açıklamalarıyla uyuyacak bir tutarlılık göstermemesinde,

– DYP'nin işkencelere ve Kürt halkı üzerindeki baskılara göz yummasında, TKP'ne karşı antikomünist içerikte açıklamalar yapmaktan geri duramamasında,

– Türk-İş yönetiminin hükümetin işçi düşmanı tutumunu değiştirmesini beklemesinde, alınan eylem kararlarını yaşama geçirmede olabildiğince yavaş ve gevşek davranmasında, öteki emekçilerin sorunlarına sahip çıkmamasında,

– yasadışı tutulmuş sol harekette, legal sosyalist parti düşlerinin boyatmasında, yığın eylemini yükseltme, yığın örgütlerini aktiveleştirme, solun buradaki etkisini genişletme görevinin gereklerine yeterince yanıt verilmemesinde, demokrasiyi kazanmaya yönelik bir politik hattı ısrarla izlemek yerine, yalnızca olayları yorumlayan bir politikayla yetinilmesinde, Türk ve Kürt sol güçlerin büyük çoğunluğunun hala, kendilerini öteki demokrasi güçleriyle birleştiren noktalardan çok ayıran noktaları öne çıkarmada ısrarlı olmalarında,

– legal yayın faaliyeti yürüten kimi sol çevrelerin işçi sınıfının onun demokrasi hareketindeki rolünü küçümseyen, kapitalizmin daha ileri gelişmesini beklemek gerektiğini vazedenden ve işçi hareketinden kopuk bir sol hareket fikrini destekleyen, antisovyetizme prim veren yaklaşımlarında ortaya koydu.

Yanlış eğilimlerin demokratik muhalefetteki etkisinin temel nedeni, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin bugünkü politikasının tam kavranmaması, demokrasiye geçmenin bunlara karşı mücadele edilmeden de olanaklı olabileceğinin sanılmasıdır. Bunların manevralarının yol açtığı görüntü gerçek sanılmakta, rejimin yumuşadığı ve artık adım adım ve kolayca demokrasiye varılacağı düşünülmektedir. Kimileri demokrasinin kazanılması görevinin yerine, “kendine bir yer kazanma” hedefini koyuyor. Demokrasi mücadelesinde birleşmekten başka bir yoldan halka hizmet edebilecek kalıcı bir yer kazanmanın olanaklı olmadığını görüyor.

TKP geçen dönem boyunca, demokratik muhalefetin sıralarındaki güçlenen sağlıklı eğilimi bütün olanaklarıyla önkoşulsuz destekledi, bu eğilimi kendi eylemiyle daha da güçlendirmeye çalıştı ve yanlış eğilimlerin her belirtisine karşı yapıcı ve birleştirici politikasından şaşmadan gereken eleştiriyi yaptı, bu yaklaşımların emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye manevra yapma olanağı verdiğini, onun demokrasi güçlerini bölme amaçlarına yaradığını gösterdi.

MK 5. Plenumu, demokratik muhalefette doğru eğilimi güçlendirmenin, onun kararlılığını artırmanın ancak yığın eylemini yükseltmekle olanaklı olduğunu saptamış ve önümüze bu görevi koymuş, politik kampanyalar kararını almıştı. Bu çizginin doğruluğu geride bıraktığımız dönemde çok somut ortaya çıktı. Elbette bu kendiliğinden olmadı, parti örgütlerimizin Merkez Komitesi'nin çizdiği politik çizgiyi eylemde uygulamasının sonucu oldu.

İzmir mitingi pek çok yönleri ile hem öğretici hem de cesaret vericidir. Miting sendikal birlik sağlandığında ortaya çıkacak büyük gücü göstermiştir. Öte yandan işçi sınıfının gelişen bilin-

cini de yansıtmıştır. Mitingi ekonomik çerçeveye hapsetme eğilimleri aşılmış ve miting işçi sınıfının ekonomik haklarının, istemlerinin yanısıra politik istemlerin de yükseldiği güçlü bir politik protesto eylemi olmuştur.

Mitingin hazırlanışında, farklı politik eğilimlerin birleştirilmesinde ve mitingin örgütlülüğünde partimiz MK 5. Plenum kararları doğrultusunda kimi eksikler olsa bile çok aktif bir rol oynamıştır.

İzmir mitingine baktığımızda çok açık görüyoruz ki, işçi sınıfı aktifleştğinde, kendi mücadele yöntemleriyle eyleme geçtiğinde ve bütün demokrasi güçlerinin birliğini, bütün öteki emekçilerin çıkarlarını savunan bir politikayı izleyen komünistler ve yandaşları çabalarını artırdığında hem diktatörlük köşeye sıkışıyor, gerçek yüzünü gizleyemez oluyor, hem de öteki demokrasi güçlerinin sıralarında kararlı mücadele eğilimi güç kazanıyor. Samsun'da da 3500 Tekel işçisinin direnişi, Sungurlar'da işçilerin aileleriyle birlikte gerçekleştirdiği eylem, Ankara ve İstanbul'da tren makinistlerinin direnişi ve Balıkesir'de sendikaların düzenlediği yürüyüş önemli protesto eylemleri oldu.

Pratikte birbirinden bağımsız olan, ama gerçekte demokrasi mücadelesinin nesnel diyalektiğinin ve işçi sınıfının toplumsal yerinin ve rolünün sayısız bağıyla birbirine sıkı sıkıya bağlı olan olgularla; proletaryanın ileri kesimlerinin ve dostlarının 1 Mayıs eylemleriyle, Türk-İş başkanlar kurulunun bir dizi grev ve genel grev kararını açıklamasıyla, SHP genel başkanın parlamento kürsüsünden, ANAP ve MDP'lilerin antikomünist saldırıları altında, emeğin uluslararası bayramı olarak 1 Mayıs hakkını savunmasıyla ve "Yasaksız Türkiye" isteminin yükselmesiyle yaşadığımız bu yılın 1 Mayıs'ı, diyebiliriz ki, eğer gerekenleri yerine getirebilirsek, demokrasi mücadelesinin yeni bir aşamasının başlangıcı olacaktır.

Evet, eğer gerekenleri yaparsak, biz, öteki sol güçler, demokrasinin tutarlı yandaşları, yığın örgütlerinin aktivistleri gerekenleri yaparsa, durumda sanılandan daha hızlı olumlu değişikliklere ulaşmak olanaklı olabilir.

Umut işçi sınıfındadır derken boş konuşmadığımızı herkes şimdi daha iyi görebilir. Ama bugün bu sözden ne anlamak, bu söze uygun olarak ne yapmak gerekir?

Bizce 5. Plenumumuzun çizgisi bu sorunun yanıtıdır. İşçi sınıfının ileri kesimlerini aktifleştirmek, onların hangi politik görüşten olursa olsun bütün emekçileri genel demokratik istemlerde birleştirmesine yardımcı olmak, her olanağı kullanarak emekçilerin eylemlerini yükseltmek, demokrasi yönündeki her girişimi önkoşulsuz, ikircimsiz desteklemek, işçi sınıfının ve örgütlerinin etkisini bu yolla toplum çapında artırmak, demokrasi güçlerinin işbirliğini sağlamak, geliştirmek ve bu yolla adım adım demokrasi cephesini kurmak...

Parti örgütlerimiz, kampanyaları bu içerikte sürdürmelidir. Bu yolun sonuç alıcılığı kanıtlanmıştır.

Biz bu politikayı daha 5. Kongre'de saptadık ve somut gelişmelerle uyum içinde geliştirip olgunlaştırdık. Biz o zaman ortada daha elle tutulur hiçbir şey yokken, işçi sınıfının demokrasi mücadelesinde oynayabileceği yapıcı role, solun dışından da demokrasi mücadelesine aktif katılacak güçler çıkacağına işaret ettiğimizde, bütün demokrasi güçlerini birleştirme politikasını başa aldığımızda, solda çoğu çevre bizim hayal gördüğümüzü sanıyordu. Az eleştirilere, kaba suçlamalara hedef olmadık. Ama şimdi durumu duygusal davranmadan analiz edebilme yeteneğinde olan herkes, politikamızın doğruluğuna ikna olabilir. Dün yalnızca bizim açtığımız politik gerçekler bugün çok daha geniş güçlerce dile getiriliyor. Dün MK 1. Plenumunda saptadığımız dört ana hedef doğrultusunda tek başımıza savaşırken, bugün çok geniş güçlerle birlikte savaşıyoruz.

Ama burada bir noktaya dikkat çekmek gerekiyor. Dün biz çok geniş güçlerin demokrasi için aktifleştirilebileceğine işaret ederken bizi devrimci olmamakla suçlayanların sıralarında, bugün, bizim işaret ettiğimiz güçlerin hareketlenmekte olması, ne yazık ki, gerekenden bambaşka tarzda yorumlanabiliyor ve bundan hemen

bir çırpıda rejimin karakterinin değiştiği yolunda sonuçlar çıkarılabiliyor.

Sol için bundan daha tehlikeli bir yanılgı olamaz. Altını çize çize vurgulamak istiyoruz. Rejimin faşist karakteri değişmemiştir. Faşist diktatörlüğün devlet yapısında yarattığı köklü değişikliklerin ortadan kalkmaya başladığı bir süreç gelişmeden, emperyalizmin en saldırgan güçlerine uyduluk doktrini değişmemişken bu hükümet, bu anayasa ve varolan faşist karakterli bu baskı aparatı yerli yerinde duruyorken, rejimde bir değişmeden söz edilemez.

Demokrasiyi kazanma mücadelesinin sonunda değil, daha başındayız. Şimdi artan ölçüde hareketlenen demokrasi güçlerinin birleşmesi sağlanmadan, ilk çıkışlarını yapan işçi hareketinin rolü artırılmadan, yığın eylemleri sürekli yükselen bir çizgiye oturtulmadan, birleşik yığinsal demokratik hareket yaratılmadan Marksist solun gücü sıkıca birleştirilip etkisi artırılmadan özetle ulusal direniş gerçekleştirilmeden demokrasinin ya da sağlam demokratik mevzilerin kazanılabileceğini kim hayal ediyorsa, yarın gene demir balyozlara hedef olmaktan kurtulamayacaktır.

Plenumun onayına sunduğumuz ve ulusal konferans sürecinde partinin tartışmasına açacağımız “TKP’nin Ulusal Demokrasi Alternatifi” ve “TKP’nin Silahlı Kuvvetlere İlişkin Reform Programı” başlıklı programatik belgeler, TKP’nin devletin demokratikleştirilmesine ilişkin temel görüşlerini formüle ediyor. Bu belgelerin demokrasi mücadelesindeki politik etkimizi artırmakta büyük ölçüde yardımcı olacağına inanıyoruz.

EKONOMİK DURUM

Ekonomideki gerçek durum yurdunu biraz olsun seven, ülkenin geleceği konusunda biraz olsun sorumluluk duyan herkesin isyan etmesini gerektirecek kadar vahimdir.

Artık enflasyon, büyüme hızları, emisyon, dış ödemeler dengesi, işsiz sayısı, emekçilerin gerçek gelirlerine ve tekellerin vur-

gunlarına ilişkin rakamlar temelinde Özal’ın demagogilerini açığa çıkarmak, durumun gerçek önemini göstermek için yeterli değildir. Bugün asıl önemli olan yalnızca bu rakamların dile getirildiği korkunç yoksullaşma, gerileme değildir. Asıl önemli olan Türkiye’yi bekleyen gelecektir, sanayi ve tarımın fiilen yıkıma uğratılmakta oluşudur. Evet, abartmıyoruz, Türkiye sanayisi ve tarımı yıkılın bir ülke durumundadır. İçimize kadar sızıp ekonominin ve devletin bütün kilit noktalarını ele geçiren emperyalist ajanları sin-sice, ama hızla bu yolda ilerliyorlar, ulusal varlığın, ulusal egemenliğin bütün nesnel temellerini parça parça yok ediyorlar.

Abarttığımızı öne sürenlere somut olgulara, belgelere bakmalarını salık veririz:

Önde gelen Amerikan tekellerinden “Morgan Guaranty Trust Company of New York”a hazırlatılan “KİT’lerin rehabilitasyonu ve özelleştirilmesi” adlı plan geçenlerde açıklandı. Eğer bu plan hükümet tarafından kabul edilir ve uygulamaya sokulursa şunlar olacaktır:

– Boraks gibi stratejik madenler, telekomünikasyona ve enerji üretim ve nakline temel olan sanayi işletmeleri dinamik karakter gösteren sanayi dalları ve havayolları derhal uluslararası tekel-lerin eline geçecektir.

– Öteki maden işletmeleri ve petrol dağıtım ve enerji işletmeleri, tekstil, çimento ve gübre işletmeleri devlet tarafından daha geliştirilip bir süre sonra yabancı şirketlere devredilecektir.

– Demir, çelik, alüminyum, bakır, çimento, demiryolu ve gemi yapım, tarım aletleri fabrikaları ve kömür işletmeleri ve şeker ve çay fabrikaları, devlet demiryolları ve denizcilik işletmeleri ve mevcut makine sanayisi ise ölüme terk edilecektir.

– Devlet yalnızca posta ve deniz ve hava limanları hizmetleri gibi işletmeleri sürdürecektir.

Tablo açıktır, ağır ve makine sanayi yokedilecek, Türkiye yalnız petrole bağımlı bir ulaştırmaya izin veren karayollarından başka hiçbir ulaştırma olanağına sahip olmayan deniz ve hava ulaştır-

ması, enerji ve telekomünikasyonu, bütün madenleri ve dinamik sektörleri emperyalizmin elinde olan bir ülke haline gelecektir.

Böyle ülke olurmu? Böyle bir temelde bağımsız bir devlet yaşayabilir mi? Ulusal gelişme sağlanabilir mi?

Eğer sessiz kalınırsa emperyalizm bu planları Evren-Özal yönetimine kolaylıkla onaylatacaktır. Deney bunu gösteriyor.

Tarıma gelince; son aylarda zengin köylülerin ve tarım kapitalistlerinin kontrolünde olan Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin sözcüleri bile sık sık "Türk tarımı için tehlike çanlarının çaldığını" açıklamaktadırlar. Ama fiyatlarla kulak asan yoktur. Tersine Özal hükümeti, destekleme fiyatlarını düşük tutmakta, desteklenen ürün sayısını azaltmakta ve giderek destekleme alımlarını tamamen kaldırmaya yönelmektedir, tarımsal kredileri sürekli azaltmakta, bu kredilerin faizlerini ise düzenli yükseltmekte, sulama ücretlerini artırmaktadır. Hükümet son olarak gübre fiyatlarına yapılan subvansiyonu kaldırmaya ve üreticileri kişisel olarak (yani istediğini) desteklemeye karar vermiştir. Bütün bunlar hükümetin kendi kafasından çıkmıyor, hepsi de IMF isteğidir ve 4 Nisan 1984'de imzalanan dünya bankası protokolünde vardır. Emperyalizmin bu dayatmalarının uygulanması, 1985'de apaçık görüldüğü gibi tarımsal üretimde sürekli düşüşe yol açmaktadır. Tarımsal üretimde düşüş 1982'den bu yana kronikleşmiştir. Tarımsal üretim artışı, nüfus artışı hızının altına düşmüştür. Sonuç artan tarımsal ürün ithalatıdır. Buğdayda net ithalatçı durumuna düşmüştür. Hayvancılık sürekli gerilemektedir. Küçük ve orta üreticiler, hatta zengin köylüler kelimenin gerçek anlamıyla perişen durumdadır. Bu gidiş durdurulamazsa, tarım ürünleri açısından da dışa bağımlı duruma geleceğizdir.

Tablo tamamlanıyor: Ulusal sanayi yokediliyor, madenler vb. emperyalizme veriliyor, tarımsal üretim sürekli düşüyor ve sonuçta tarım da fiilen yıkıma uğruyor.

Ülkeyi bekleyen gelecek budur. Dış borçların sürekli arttığı ve artış hızının 1984 ve 1985'de hızlandığı, daha önemlisi kısa va-

deli borçların toplam borçlar içindeki payının son iki yılda olağanüstü arttığı da hatırlanırsa, emperyalizmin dayatmalarını kolaylıkla ve hızla gerçekleştirmek için her türlü olanağa sahip olduğu daha iyi görülür.

Sendikalar, muhalefet partileri, aydınlarımız, bu gelişmelerden çıkarı olmayan sanayiciler, meslek odaları bu tablo karşısında kesin tutum almak için daha ne bekliyorlar diye sormaktan kendimizi alamıyoruz.

Bütün bu gerçekleri dikkate alarak hazırladığımız "TKP'nin Ekonomik ve Sosyal Politika Alternatifi", bizce, bütün ulusal kurtuluşçu yurtsever güçlerin, ekonomideki bu gidişe dur demesini savunan bütün güçlerin üzerinde anlaşabilecekleri sağlam bir temel ortaya koyuyor. Bu temel ekonomide demokratik devletçilik politikasıdır. Bu politika, olumlu işlevi geçmişte kanıtlanmış olan devletçilik politikasının, işçi sınıfından, öteki emekçilerden yana sosyal bir içerikle zenginleştirilip ileri yönde geliştirilmesidir. Bizce, IMF-TÜSİAD ikilisinin 24 Ocak'çı yolda ülkeyi yokolmaya sürüklemesini durdurmak, halkın durumunun kötüleşmesini önlemek ve durumda iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirebilmek için tek gerçekçi ve uygulanabilir alternatiftir. Yukarıda çizdiğimiz tablonun anlamını görebilen herkesin bize hak vereceğine inanıyoruz.

YIĞIN HAREKETİNİ VE YIĞIN ÖRGÜTLERİNİ DAHA DA AKTİFLEŞTİRMENİN, BİRLEŞİK YIĞINSAL DEMOKRATİK HAREKET YARATMANIN ANA DOĞRULTULARI

Yığın eylemini yükseltebilmek için MK 5. Plenumunda karar altına aldığımız kampanyaları düzenli yürütmek gerekiyor. Bu herşeyden önce, yığın hareketinin değişik kollarındaki ve yığın örgütlerindeki çalışmalarımızın parti politikası doğrultusunda daha da aktifleştirilmesiyle bağlıdır.

Bu çalışmaların ana doğrultuları

Sendikal harekette

İzmir mitingi ve ardından Türk-İş başkanlar kurulunun bir dizi grevler ve genel grev yönünde karar alması, tabanın çıkar ve istemleri doğrultusunda Türk-İş'i aktifleştirmenin olanaklı olduğunu gösterdi. Şimdi herkes, o zaman elle tutulur başkaca bir alternatif göstermeden kabaca bizi eleştirenler de içinde, bizim 1981'in karmaşık koşullarında Türk-İş'de birlik yönünde aldığımız kararın ne denli doğru ve sonuç alıcı olduğunu kolaylıkla görebilir.

Hükümet işçilere ve onların sendikalarına karşı aralıksız bir saldırı yürütüyor. Kıdem tazminatını yoketme yasası, asgari ücret hakkının yokedilmesi, KİT'lerde ihale ile işçi alımı uygulamaları sözleşmeli personel uygulamasının genişletilmesi, sendikalar ve iş yasalarının daha da gericileştirilmesi, sömürüyü artırıcı ve işçileri bölücü yeni ücret sistemlerinin getirilmesi ve ücret artışlarının bu yıl da enflasyonunun altında % 25 ile dondurulması hükümetin gündemindedir. İşten çıkarmalar sürüyor. Ve Türk-İş'in grevler ve genel grev kararı hükümete karşı alınmış bir karardır.

Tabanın çıkar ve istemlerini savunan demokrat sendikacıların görevi şimdi bu kararın yaşama geçirilmesinin koşullarını hazırlamaktır. Bunun için herşeyden önce hükümetin sendikaların işçilerine karşı önlenmelidir. Öte yandan grevler ve genel grev fikrinin yaygınlaştırılması ve fabrikalardan başlayan bir örgütlenmenin geliştirilmesi zorunludur. İşyerlerinden sendika yönetimlerine kadar uzanacak genel grev komiteleri bunun bir biçimi olabilir. Bir dizi grevler ve genel grev isteği doğrudan demokrasi savaşımını ilgilendiriyor. Bu nedenle bu fikir yalnız işçiler tarafından değil tüm demokratlar tarafından desteklenmeli, ulusal çapta bir istek haline getirilmelidir. İşaret edelim ki burada bugün için çok dikkatli, titiz ama kararlı biçimde hazırlık çalışmalarından söz etmekteyiz.

Deneyimin gösterdiği, hükümetin saldırıları ile tabanın rejime yönelik tepkisi arasında kaldığında, Türk-İş yönetiminin, öznel niyetlerine karşın, Türk-İş'in aktifleşmesinin önüne geçemediğidir.

Tutulması gereken yol, yönetimin uzlaşmaya açık tutumunun eleştirilmesinin, tabanın rejime karşı tepkisini yükseltme, tepkiyi yığınların hazır olduğu politik protestoya dönüştürme görevinin önüne geçirilmemesidir.

Bu yıl toplu sözleşmeler yılıdır. 1980'de 5,3 dolar olan ortalama ücretin 2 dolara düştüğü ülkemizde açıktır ki, işçileri zorlu bir savaşım bekliyor.

Ancak bugün artık rejim de bu güçlü basınç karşısında kendisini rahat hissedemeyecektir. Tek tek işyerlerinde ve işkollarında işçilerin en ufak istemlerinin kararlı biçimde savunulması, toplu sözleşme savaşımının sonucunu belirleyecektir. Bu yıl aynı zamanda Türk-İş'in kongre yılıdır. Bu kongre birçok şeyi belirleyecektir. Türk-İş tarihindeki en önemli kongre olmaya adaydır. O nedenle de bütün sorumlu sendikacılarca en büyük ciddiyetle yaklaşılması gereken bir kongredir.

Türk-İş yönetimine kurulduğu günden bu yana egemen olan, "çalışma barışı", "partiler üstü sendikacılık", "toplumsal anlaşma" vb. kavramlarla dile getirilen anlayışın, işçilere değil, patronlara yaradığı şu son altı yıl içinde iyice gözler önüne serildi. Rejimle, patronlarla uzlaşmacılık anlayışı karşısında artık çok daha geniş işçi yığınlarını bulacaktır. Sendikal özgürlüklerin topyekün savunulması zorunludur. Yarım yol, orta yol uzlaşmacılığa açıktır. Türk-İş'e yeni bir anlayışın egemen olması artık bir zorunluluktur.

Bizce bu anlayış, "hak verilmez alınır" ilkesini temel almalı, tabanın söz ve karar sahibi olmasıyla belirlenmeli, yapıcı bir eylem birliği politikasıyla bütün işçi ve sendikaların birliğine yönelmeli, bütün öteki emekçilerin istemlerine de sahip çıkmalı, Türk-İş'in demokrasi mücadelesinde ve yarın demokratik Türkiye'de ağırlıklı bir yere sahip olmasını amaçlamalıdır.

Hiçbir politik akım bugün tek başına böylesi bir demokratik sendikacılık anlayışını Türk-İş'e egemen kılamaz, faşist ve rejim yandaş sendikacıları yalıtılamaz.

Komünist, öteki solcu ve sosyal demokrat sendikacıların sıkı bir işbirliği sağlanmadan ve demokrasiden yana, faşist ve rejim yandaşı olmayan bütün sendikacıların yönetimdeki birliğini amaçlayan yapıcı bir çalışma yürütülmeden Türk-İş'in günün görevlerini yerine getirebilir bir duruma gelmesi sağlanamaz. Sorunun belli bir politik akımın yandaşlarının işbaşına gelmesi olarak görülmesi ya da gösterilmesi, demokrasiden yana bütün sendikacıların katkısının sağlanamaması, yalnızca Türk-İş'in birliğine zarar verir. Ters yöndeki her başarı ise, Türk-İş'i ve genel olarak işçi hareketini olağanüstü güçlendirecektir. Aynı zamanda SHP'nin "toplumsal anlaşma" hayallerinden vazgeçmesine katkıda bulunacak ve DYP çevrelerinin işçilerin tepkilerinden yalnızca kendi çıkarları için yararlanma eğilimlerinin önüne geçecektir. Sendikal birlik demokrasi mücadelesinin belkemiğidir. Bu nedenle Türk-İş'in birliği tüm demokrasi güçleri tarafından desteklenmelidir.

Hükümetin işçi ve sendikalara karşı saldırılarının durdurulması, işçi ve sendikaların demokratik istemlerine yanıt verecek bir hükümetin işbaşına gelmesi, bu istemlerin yansıyacağı yeni bir anayasanın yapılması sendikal harekette en geniş güçlerin birliğini sağlayacak temel hedeflerdir.

Sendikaların şube ve merkez kongreleri ve Türk-İş kongresi bu istemlerin belirlendiği ve yeni bir ekonomik ve sosyal politik anlayışının tabana maledildiği bu istemlerin ve bu politikanın yaşama geçirilmesinin yollarının tartışıldığı ve saptandığı forumlar olmalıdır. Her kongre grevler ve genel grev hazırlığının bir platformuna dönüştürülmelidir. Delegelerin demokratik biçimde seçilmesi için çalışmak bunun güvencesidir.

TKP bütün olanaklarıyla sendikal harekette böylesi bir doğrultuyu destekleyecektir. Böylesi bir mücadele ile hazırlanacak Türk-İş kongresi, bütün işçileri aktifleştirecek, bütün demokratik muhalefet üzerinde olumlu etkilerde bulunacak ve bütün öteki emekçileri cesaretlendirecektir. Sendikal hareketin toplumda hak ettiği yeri elde etmesinin koşullarını yaratacaktır.

İşkencelere karşı, politik af ve özgürlükler için savaşımında

Rejim yeni infaz yasası ile af hareketinden kurtulmayı denemektedir. Buna izin verilemez. Politik af sorunu gündemden kalkmamıştır. Salıverilenler gerçekten özgür değildir. Salınmayan daha binlerce politik tutuklu vardır. Tutuklamalar sürmektedir. Af hareketine ilişkin çalışmalar gerek yurtiçinde gerek yurtdışında sürdürülmelidir. Sol Birlik ve diğer sol güçlerden bazılarının ortak başlattığı kampanyanın güçlenmesi için her çaba gösterilmelidir.

İşkencelerin durdurulması, işkencecilerin açığa çıkarılması ve hesap sorulması için mücadeleyi yükseltmek, bugün rejimi can evinden vurmanın yoludur. Bu hem onun demokrasi maskesini düşürecek, hem de iyice yalıtılmasını sağlayacaktır. Çünkü işkenceler doğrudan generallere ve hükümete bağlı sıkıyönetim komutanlıklarındaki özel komisyonlar ve antiterör hareket dairesi eliyle düzenlenmiştir ve düzenlenmektedir. Sorumlusu generaller ve hükümettir.

Görev, bu gerçeklere ilişkin kanıtların kamuoyuna duyurulmasıdır. Şimdi artık işkence görenler değil, yapanlar da bu gerçekleri açıklamaya başladılar.

TKP işkenceler konusunda bilgisi olan subay ve polisleri gerçekleri kamuoyuna açıklamaya çağırıyor. Bu çağrıya ne kadar çok subay ve polis yanıt verirse, işkencesiz bir Türkiye'ye, polisin ve silahlı kuvvetlerin işkence şebekeleri olarak görevlendirilemediği bir Türkiye'ye o kadar çabuk ve sancısız geçilebilecektir.

Tutukluların ve işkence görenlerin aileleri gelecek kuşakların da övünçle sözedeceği bir direniş örneği vermişlerdir. Bugün bu hareketin yığinsal bir niteliğe dönüşmesinin olanakları daha da genişlemiştir.

Hükümet TCK'nunu değiştirmeyi gündemine almıştır. Ceza kanunun çağdaşlaştırılacağı öne sürülmekte, ama kimi değişikliklerle 141, 142 ve 163. maddelerin gene varlığını sürdüreceği söylenmektedir.

141, 142 ve 163. maddeler çağdışıdır. Ne yapılırsa yapılsın çağdaştırılamazlar. Düşünce, vicdan ve örgütlenmenin yasası olmaz. Bu haklar yasalarla sınırlanamaz. Şimdi demokrasi isteyen herkesin görevi hükümetin TCK'nu değiştirme girişimiyle günde me getirdiği bu sorunun üzerine gitmek, bu yasaların TCK'nundan çıkarılması için her çabayı göstermektir. Elbette bu parlamentoda bu başlanmaz. Sorun, demokrasi mücadelesinin en temel bir konusu olduğu son altı yılın pratiğinde iyice kanıtlanan düşünce, vicdan ve örgütlenme özgürlüğü için mücadeleyi yığın-sallaştırma sorunudur.

Burada SHP'ye bir konuyu hatırlatmayı gerekli görüyoruz. Parlamentodaki gerici ANAP çoğunluğunun da kabul edebileceği varsayımına dayandırılan güdük değişiklik önerileriyle ortaya çıkmak, yalnızca ANAP'a yarar. Af yasasında bu açık görüldü. Şimdi YÖK yasasına ve TCK'na ilişkin olarak aynı yol denenmemelidir. SHP'nin parlamentodaki varlığı ancak demokrasinin, demokratik hakların parlamentoda ödünsüz savunulmasıyla bir anlam taşıyabilir. Aynı şey şimdi DYP için de geçerlidir. Kimi SHP milletvekillerinin bu konudaki tutarlı tutumlarının rejimi sıkıştırma ve parlamento dışındaki mücadelelerin yükselmesine büyük katkıları, SHP'nin ve DYP'nin bütün parlamenter faaliyetine örnek olmalıdır.

TKP MK 5. Plenumunun, Kürt sorununa ilişkin olarak bu aşamada öne konması gereken hedefi, Kürt halkının varlığının tanınması ve üzerindeki baskının kalkması için mücadele olarak saptamış olmasının doğruluğu ve sonuç alıcılığı geride bıraktığımız dönemde pratikte sınandı. Kimi SHP milletvekillerinin ve Cumhuriyet gazetesinin örnek tutumları, bizlerin ve Kürt sol güçlerinin baştan beri açıkladığı gerçeklerin çok geniş kamuoyunca öğrenilmesini sağladı. İyice ortaya çıktı ki, rejim Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da terörizme karşı değil, Kürt halkına karşı mücadele ediyor ve bu mücadelesinde işkence, cinayet de içinde her yöntemi suçsuz insanlar üzerinde uyguluyor. Bugün artık burjuva muhalefet çevrelerinde de Türkiye Kürdistanı için bu rejim tarafından

1982 Anyasasının bile lüks görüldüğü açıklanabiliyor.

Görev kamuoyuna açıklanan bu gerçeklerin peşini bırakmamak, daha geniş güçleri soruna çekmek için çalışmaktır. Bu sorunun rejimin yöntemleriyle çözülemeyeceğinin tersine daha da keskinleşeceğinin üzeri artık örtülemez. Onun için 5. Plenumun saptadığı istemler üzerinde en geniş güçlerin birleşmesi olanaklıdır, ne ki bunun için aralıksız ve yoğun çaba harcamak gerekiyor.

Kürdistan'da sıkıyönetim ve olağanüstü hal uygulamaları kaldırılmalıdır. Arama-tarama, tutuklama, baskı ve işkenceler derhal durdurulmalıdır. Yeni yerleşim bölgeleri adı altında etrafı tel örgülerle çevrili, askerlerin kontrolünde bir bakıma toplama kampları, na Güney Afrika'daki bandustanlara benzer kamplar kuruluyor. Bütün bu baskı uygulamaları sözde "Doğu'daki terör eylemleri" nedeniyle yapılıyor. Bu bahanedir. Gerçek neden, Kürt halkının varlığını, demokratik istemlerini tanımamakta direnmektir.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ana amacı, geçmişte olduğu gibi bugün de Türk ve Kürt halkının arasını açmak, iki halkı birbirine düşman etmektir. Gerek Türk halkının gerekse Kürt halkının çıkarları için mücadele eden bütün güçler bu durumda ana sorunun iki halkın birliği için çaba harcamak olduğunu iyi görmelidirler.

Eğer bugün Marksist olmayan Türk yurtseverleri içinde, ilk kez olarak "Türk onurunun korunması için gazetecileri sorunun üzerine gitmeye" çağıran güçler ortaya çıkmışsa, Kürt yurtseverleri görebilirler ki, gereken çabaları gösterdiklerinde Türk demokrasi güçlerinin sıralarında güvenilir bağlaşıklar bulabilirler. Karşılıklı anlayış ve saygıya dayanan bir birlik kurulabilmesi için her çabayı harcamak demokrasi ve özgürlük isteyen herkesin görevidir.

Aydın hareketinde

Aydınlarımızın demokrasi mücadelesinin temel konularında emperyalizmle ve işbirlikçi oligarşiyle uzlaşmayan bir anlayışla ve etkinliklerini genişleterek üzerlerine düşen görevleri yerine getirdiklerini görüyoruz. Geride bıraktığımız dönemde Ekin-Bılar adlı

kuruluşun ısrarlı çabaları, çeşitli baroların ve avukatların çıkışları, Türk Tabibler Birliği'nin örnek tutumları, Cumhuriyet gazetesinin, Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin, çeşitli aylık kültür ve politika dergilerinin, görevden uzaklaştırılmış öğretim üyelerinin etkinlikleri, YÖK yasasının değiştirilmesi için savaşım, barış etkinlikleri, bir kere daha gösterdi ki, aydınlarımız barış ve demokrasi mücadelesinde ilerletici bir işlev görüyorlar. Biz aydınlarımızın bu mücadeleye ağırlıklarını daha da çok koyabilmeleri için elimizden gelen her türlü yardımı yapmayı sürdüreceğiz.

Geçtiğimiz dönem, yeni bir olgu olarak, aydın kadınların demokratik yığın hareketlerinde özgül bir rol oynamaya aday olduklarını ortaya koydu. Bu yıl 8 Mart Dünya Kadınlar Gününde gerçekleştirilen görece geniş etkinlikler, bir yandan emekçi kadın hareketinin bu geleneksel savaşım gününün aydın kadınlar içinde de etkide bulunduğunu ortaya koydu, bir yandan da emekçi ve aydın kadınların kadın hakları için birlikte savaşabileceklerini gösterdi.

8 Mart 1986 etkinlikleri, Türkiye'de kadın hakları için mücadelenin insan hakları ve demokrasi için mücadeleden ayrılmayacağı ve kadınların politik yaşamdaki rollerinin her bakımdan artması gerektiği ve bunun için emekçi ve aydın kadınların birlikte mücadelesinin zorunlu olduğu görüşlerinin haklılığını kanıtladı.

TKP bu görüşleri destekleyecek, kadın hakları için mücadelede gerek erkeklerle kadınların gerekse emekçi kadınlarla aydın kadınların karşı karşıya konması çabalarına karşı çıkacaktır. TKP, bu mücadelede en geniş birliğin sağlanabilmesi için, binlerce kadın tarafından parlamentoya verilen dilekçede sahip çıkılan BMÖ'nün Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesini bu koşullarda elverişli bir mücadele platformu olarak görüyor. Parlamentonun eskaza bu sözleşmeyi onaylamış bulunması, kadın hareketinin önüne bu sözleşmenin Türkiye'de fiilen yaşama geçirilmesi için mücadele hedefini, birleştirici bir mücadele hedefi olarak koymasını olanaklı kılıyor.

Öğrenci gençlik içinde

Öğrenci gençlik hareketleniyor. YÖK'e karşı ek sınav hakkını elde etmeleri, diktatörlükten kopara kopara öğrenci dernekleri hakkını elde etmeleri, üniversite ve yurtlardaki baskılara karşı Ankara'da ve İzmir'de gerçekleştirdikleri ilk yığinsal direniş eylemleri, YÖK'e karşı İzmir'den Ankara'ya yürüyüş eylemi, partimizin gençliğe güvenini doğruluyor, gençlik içindeki çalışmamızın etkisini daha da artırmanın olanaklı olduğunu gösteriyor.

Elbette öğrenci gençliğin bu kazanımlara güvenceden yoksundur, her an yokedilebilir. Ama eğer öğrenci gençliğin mücadelesine önderlik eden ve şimdiye kadar farklı politik görüşlerin varlığına karşın birlikte davranmayı başaran gençler, önümüzdeki dönemde de pratikte sınanmış çizgilerini sürdürürlerse, en geniş öğrencileri birleştirmeye, bunun için onların ortak sorunlarını öne çıkarmaya, kamuoyunu gençliğin yanına kazanmaya çalışır, birliklerini korumayı ve genişletmeyi başarlarsa, gençliğin mücadelesi daha da yükselecektir.

Öğrenci gençler ilk direnişlerini gerçekleştirmiş ve kamuoyunun genel desteğini kazanmışlardır. Ama yolun daha başındadırlar. Acelecilik, grupçuluk, geniş öğrenci yığını ile birleşememe; bunlar gençlik hareketini bekleyen en büyük tehlikelerdir. Komünistlerin görevi buna izin vermemek, partimizin birlik politikasını gençlik içinde yaratıcılıkla geliştirmektir.

Köylülük içinde ve öteki kesimlerde

Köylülerin seslerini yükseltmelerine daha etkili yardımcı olmanın yolları bulunmalıdır. Ziraat Odaları, Çukobirlik, Antbirlik, Tarış, Fiskobirlik, Güneydoğu Satış Kooperatifleri ve diğer birlikler kırsal kesimde rejim karşıtı güçlerin tepkilerinin yansıdığı alanlar olarak dikkat çekiyor. Bu kesimlere ve Köy-Koop birliklerine daha yoğun dikkat verilmelidir.

Buralarda tabanın aktifleşmesi yönetimleri de etkileyecektir. Öte yandan her olanakla işçi eylemleri ve talepleri kırsal alanda da duyurulmalıdır.

Gerek köylülük içinde, esnaf ve zanaatkarların sıralarında gerekse devlet memurlarının sıralarında bugün büyük öfke vardır. İşçilerden, aydınlardan ve gençlerden sonra şimdi bu kesimler de hareketlenmeye açık bir konuma geliyorlar. Bu kesimlerin ana sorunu örgütsüzlük sorunudur. Mevcut örgütlerin pasifliği sorunudur.

TZOB Başkanının “gerekirse ithal ürün getiren TIR’ları deviririz” ve EZK başkanı Tiyaşan’ın “gerekirse kontak kapatır, kepenk indiririz” sözlerini, köylüler ve esnaflar, “bunları yapmak için daha ne gerekiyor” diye yanıtlamalı ve örgütlerini aktifleşmeye zorlanmalıdır. İşçiler nasıl bu yolla İzmir mitingine ulaşırlarsa, öteki emekçiler de daha aktif eylemlere ulaşabilirler. Kamuoyunun desteğini kazanabilirler.

Geçtiğimiz dönemde 1,5 milyon memurun yarısının fiilen asgari ücretin altında çalıştırıldığı ortaya çıkması üzerine iki memur idareyi mahkemeye verdi. SHP sözcüleri ve Yol-İş Sendikası geçtiğimiz dönemde memurların sendika hakkını savundu. Birçok öğretmen Atatürk’ün Mussolini ve Hitler’le bir gösterildiği anti-komünist beyin yıkama konferanslarını protesto etti. Bunlar sembolik de olsa önemli, olumlu perspektiflere açık gelişmelerdir.

Çok ağır baskı, tutuklama ve sürgün cezaları altında kalan demokrat, ilerici, yurtsever öğretmenler diktatörlüğe karşı her olanakla onurlu savaşımlar veriyorlar. Öğretmen hareketi daha da genişleyebilir ve genişlemeli, öğrenci ve velilerin eylemleri ile birleştirilmelidir.

Çok güç koşullarda direnen memur ve öğretmenlere destek olmalıyız. Direnenlerin sayısını artırmalıyız. Faşist diktatörlüğün bütün baskılarına karşı işbirlikçi oligarşinin kapıkulu yapmayı başaramadığı memurlar, komünistleri yanlarında güvenilir bir dost olarak bulabilmelidir.

Göçmen işçiler içinde

Geçtiğimiz dönemde birçok faaliyetin yanısıra düzenlenen göçmen işçi konferansları da, Batı Avrupa’da çok geniş politik güçlerin göçmen işçi sorunları çevresinde aktif bir birlik oluşturmalarının olanaklı olduğunu ortaya koydu. Komünistler bu doğrultuyu desteklemeyi sürdürmelidir.

Askerlik bedelinin ve pasaport harçlarının azaltılması için verilen mücadelelerde elde edilen başarılar, göçmen işçi kitlesinin kendi gücünü görmesine, birlik içinde olmanın önemini daha iyi kavramasına yardımcı oldu. Bu tür kampanyalar sürmelidir, bunlar aynı zamanda ANAP’ın önümüzdeki dönem daha da artacak olan, göçmen işçiler içinde taban bulma çabalarını boşa çıkarmayı da önemli bir katkıdır.

Türk-İş’in de göçmen işçilerin sorunlarına ilgisi artmıştır. Ne ki, Türk-İş yönetimi göçmen işçi örgütlerine karşı son derece olumsuz bir yaklaşım içindedir. Bu yaklaşımdan vazgeçilmelidir. Göçmen işçi örgütleri ile Türk-İş arasında sıkı bir işbirliği kurulmalıdır. Bu Türk-İş’in DGB ve Batı Avrupa’daki öteki sendikalarla ilişkilerini de pekiştirecektir.

Batı Avrupa hükümetlerinin Özal hükümetiyle Türkiye’nin demokrasi yolunda olduğu iddiasını onaylama konusunda uzlaşması Türkiye’deki rejime ilişkin gerçekleri Batı Avrupa kamuoyuna duyurmak için çabaları artırmayı zorunlu kılıyor.

Plenuma sunduğumuz göçmen işçi sorunlarına TKP’nin yaklaşımı üzerine tezler, inanıyoruz ki, yurtdışındaki parti çalışmalarının hızlanmasına ve göçmen işçi hareketinin birliğine ve güçlenmesine büyük yarar sağlayacaktır.

ULUSAL KONFERANS TEZLERİ VE HAZIRLIKLAR ÜZERİNE

Plenuma sunduğumuz ve tartışılıp onaylandıktan sonra redaksiyonu yapılarak parti içinde tartışmaya açılacak olan TKP 1986

Ulusal Konferans Tezleri, TKP 5. Kongresinde kabul edilen Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri ile TKP Programı temelinde hazırlanmıştır. Sözkonusu tezler partimizin ulusal demokrasi hedefinin yeni gelişmeler ve yeni deneyler dikkate alınarak zenginleştirilmesini, daha somutlanmasını amaçlıyor. Tezler, bütün örgüt ve üyeleriyle parti politikasını yaratıcılıkla yaşama geçirir bir düzeye yükselmesine, hem de onun dışımızdaki ilerici güçlerle, öteki demokrasi güçleriyle kendi görüşlerini tartışabilmesine ve bu görüşleri geniş yığınlara taşıyabilmesine temel olması için hazırlandı.

Bugün ana sorun politik rejimdeki, ekonomik ve sosyal durumdaki, kültürel yaşamdaki ve dış politikadaki, her alandaki kötüye gidişi durdurmak ve iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirmektir. Önemli olan iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirmek (bu ulusal demokrasinin kurulmasıdır) için gerekli güçlerin ancak kötüye gidişi durdurmak (Bu ABD'yi ve diktatörlüğü durdurmak, faşizme son vermektir) için verilecek birleşik mücadele içinde oluşabileceğini görebilmektir. Tezlerimiz bu diyalektiğe uygun esnek bir bağlaşıklık politikasına yol göstericidir.

Şimdi Plenuma sunduğumuz TKP'nin Ulusal Demokrasi Alternatifi, TKP'nin Ekonomik ve Sosyal Politika Alternatifi, TKP'nin Silahlı Kuvvetlere İlişkin Reform Programı başlıklı tezler 5. Plenumun kabul ettiği TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi ile birlikte TKP'nin ulusal demokrasi anlayışını bütün boyutlarıyla somutluyor. TKP, nasıl bir demokrasi, nasıl bir ordu nasıl bir dış politika, nasıl bir ekonomik ve sosyal politika sorularına, ülkemizin en temel sorunlarına ayrıntılı, açık, bütünsel ve emekçilerin özelemlerine uygun ve gerçekçi yanıtlar verebilen bir parti olarak, halkımızın önüne çıkıyor.

Plenuma sunulan tezlerde yer alan, TKP ve Sendikalar, TKP ve Gençlik, TKP ve Kadınlar, TKP ve Aydınlar ve Kültür, TKP ve Üniversiteler, TKP ve Basın, TKP ve Ulusal Eğitim, TKP ve Kürt Halkının Özgürlük Yolu, TKP'nin Cumhuriyet Tarihine ve Kemalizme Yaklaşımı, TKP ve Dindarlar, Reel Sosyalizm ve Türkiye, Partimizin Durumu başlıklı tezler ile Ekonomik ve Sosyal Po-

litika Alternatifimizin TKP'nin Sanayileşme Programı ve TKP'nin Tarım Programı bileşenleri plenum sonrası yapılacak çalışmalarla daha da ayrıntılandırılacaktır.

Ulusal Konferans tartışmalarındaki eleştiri ve önerilerin ışığında bütün bu tezlere son halini verecektir.

Biz, programımızın ulusal demokrasi hedefini ayrıntılandırırken, Lenin'in her ülkenin komünistlerinin kendi koşullarına uygun bir devrim yolu bulması ve Marksizmi kendi ulusal koşullarına uygulaması için çaba göstermesi ögütünü kendimize kılavuz ediniyoruz.

Çabamız görüşlerimizi daha da geliştirmeye, ne düşündüğümüzü, ne istediğimizi, ne için savaştığımızı halkımıza ve onun geleceği konusunda kendini sorumlu hisseden herkese daha iyi anlatabilmeye yöneliktir.

Bu çabalar ancak bütün partinin aktif katılımıyla başarıya ulaşabilir. Her yoldaşımız, gerek Ulusal Konferans Tezlerinin daha da etkinleştirilmesine, gerekse görüşlerimizin yığınlara ve öteki demokrasi güçlerine tanıtılmasına elinden gelen en büyük katkıyı yapmakla görevlidir.

Çalışmalarımızın ciddi ve sorumlu olduğunu görmek güç değildir. O nedenle ülkemizin ve halkımızın sorunlarına ciddiyetle ve sorumlulukla yaşanan her çevreden görüşlerimize de öyle yaklaşımlarını istiyoruz. Biz halkın çıkarına olacak herşeye ikna olmaya hazırız.

Politik Büro, 5. Plenum kararları doğrultusunda partimizin 1986 Ulusal Konferansının gereken tarzda hazırlanması için bir dizi önlem aldı. Bu önlemler, parti örgütlerimizin öne koyduğumuz politik hedeflere ulaşma açısından çalışmalarını gözden geçirmelerine, eksiklerini saptamalarına ve bunları gidermenin yol ve yöntemlerini bulup çıkarmalarına ve genel olarak yöneticilik faaliyetinin etkinleşmesine yöneliktir. Ulusal Konferans süreci, bu eksikliklerin giderilmesi, bütün parti örgütlerinin yeni bir dinamizm, yeni bir yaratıcılık kazanması, TKP'nin daha da güçlenmesi süreci olacaktır. Bu toplantımızda alacağımız kararlar, bu hedefe ulaşma-

mıza temel olacaktır. Politik Büro hazırlık çalışmalarını sürdürecektir.

Plenuma sunulan tezlerde, partinin durumuna ilişkin tezler, parti örgütlerimizin görüş ve önerileri ve 5. Kongremizden bu yana aldığımız kararların uygulanması sürecinde kazanılan deneyimler ışığında, parti çalışmasının önde duran sorunlarını formüle ediyor, bu sorunların çözümünde dayanacağımız kazanımlara işaret ediyor. O nedenle raporumuzda partinin durumunu ayrıca ele almıyoruz.

Ulusal konferans hazırlıkları ve konferansımız diktatörlük koşullarında olanaklı olabilecek en demokratik biçimde yapılacaktır. Yalnız komünistlerin değil partisiz emekçilerin ve öteki ilerici güçlerin katkılarına açık olacaktır. TKP'ni bu yaklaşımı sosyalizmle demokrasinin bağdaşmadığına ilişkin iddialara da en etkili bir yanıt olacaktır. Demokrasisiz sosyalizm olmayacağı gibi, komünistler olmadan da demokrasi olamaz. Ulusal Konferansımız bunun yeni bir kanıtı olacaktır.

Konferans hazırlık çalışmalarının ve Ulusal Konferansımızın ana amacı politik görüşlerimizi yığınlara malederek maddi güce dönüştürmek, önekoyduğumuz her temel konuda somut sonuçlar almak, tüm barış ve demokrasi güçlerinin birliği yönünde elle tutulur daha ileri sonuçlara varmak, birleşik yığinsal demokratik hareketin yaratılmasına bütün gücümüzle yardımcı olmaktır. TKP çoktan halkımızın güvenliğini kazanmayı hak etmiş bir partidir. Gelişmeler bu hedefler için kararlı ve olağanüstü çaba harcanırsa bugün hayal gibi gelen çok etkili sonuçlar alınabileceğini gösteriyor.

Hedeflerimiz belli, amaçlarımız ve yolumuz nettir. Vargüçle ileri!

TKP MK 6. PLENUMUNUN SBKP 27. KONGRESİ VE ÖTEKİ SOSYALİST ÜLKELER KOMÜNİST PARTİLERİNİN KONGRELERİ ÜZERİNE KARARI

Geçtiğimiz aylarda Sovyetler Birliği Komünist Partisi 27. Kongresi toplandı. Daha sonra Çekoslovakya KP'nin 17., Bulgar Komünist Partisi'nin 13. ve Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin 11. Kongreleri tamamlandı. TKP MK 6. Plenumu, komünistlerin, ülkemizin tüm devrimci, barıştan yana ve yurtsever güçlerinin dikkatini, her biri ülkesinde iktidar partisi olan bu kardeş komünist partilerinin kongrelerine çeker.

SBKP'nin 27. Kongresi ve öteki sosyalist ülkeler kardeş partilerinin kongreleri, sosyalizmin kapitalizm karşısındaki üstünlüğünü bir kez daha yadsınamaz bir biçimde kanıtladı. En modern teknolojik bulgulara ve üretim birimlerine sahip olan gelişmiş kapitalist ülkelerde bile ekonomik ve politik bunalımlar birbirini izliyor. Açlık, işsizlik, yoksulluk, evsiz-barksızlık, kültür ve ahlak bunalımları toplumları sarsıyor. Sömürü çarkının ezdiği milyarlarca insanın kişiliği, yaratıcı faaliyeti her yolla baskı altına alınıyor. Oysa SBKP 27. Kongresinin ve öteki sosyalist ülkeler kardeş partilerinin kongrelerinin somutladığı gibi, sosyalizmde insan, insanın esenliği ve aktif girişimciliği, her türlü faaliyetin merkezindedir. Ortaya çıkan sosyal-ekonomik sorunların yaratıcı biçimde çözülmesinin her türlü koşulları vardır. Bütün bunlar, TKP'nin hedef aldığı sosyalizm perspektifinin çekiciliğini kat kat artırıyor. TKP MK 6. Plenumu, tüm parti üyelerini ve devrimci güçleri,

bu kongrelerin belgelerini ve sonuçlarını titizlikle incelemeye ve reel sosyalizmin kazanımlarını Türkiye emekçilerine daha enerjik ve daha yaratıcı biçimlerde göstermek için çabaları artırmaya çağırıyor.

SBKP'nin 27. Kongresi ve öteki sosyalist ülkeler kardeş partilerinin kongreleri, sosyalizm ile barışın özünün bir olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. SBKP 27. Kongresi ve öteki kongreler, sosyalist ülkelerin, insanlığın geleceğini korumada gösterdikleri yüksek sorumluluğu ortaya koydu. Sosyalist ülkelerin aynı zamanda sosyalizmi geliştirme çalışmalarının bir gereği olarak barışa, silahsızlanmaya ve dünya çapında kolektif güvenliğe ihtiyaç duyduklarını gösterdi. Oysa ABD emperyalizmi ve NATO başları, büyük bir sorumsuzluk ve tehlikeli bir serüvencilikle insanlığı savaş ateşlerini sürüklemeye, nükleer, kimyasal, konvansiyonel alanlarda silahlanma yarışını turandırmaya, dayatmalarına karşı duran egemen bağımsız devletlere karşı "devlet terörizmi" uygulamaya, uzayın militarizasyonuna yöneliyorlar.

Özellikle SBKP 27. Kongresi, insanlığın savaş ateşlerinde yok olmasının bir kader olmadığı noktasından yola çıkarak, barışın kazanılması ve korunması için dünya çapındaki barış güçlerine elverişli savaşım koşulları yaratacak yeni bir barış taarruzuyla belirlendi. SBKP'nin 27. Kongresinde Mihail Gorbaçov yoldaşın 15 Ocak 1986'da açıkladığı, insanlığın 2000 yılına kadar nükleer silahlardan kurtarılması programının onaylanması dünya çapında geniş kapsamlı bir güvenlik sisteminin oluşturulması ve devlet adamları ve hükümetler arasında diyalog oluşturulması önerisi, Gorbaçov yoldaşın ASBP 11. Kongresinde açıkladığı Avrupa'nın konvansiyonel silahlardan arındırılması önerileri ve öteki kardeş partilerinin kongrelerinde vurgulanan Balkanlarda ve Orta Avrupa'da nükleer ve kimyasal silahsız bölgelerin oluşturulması önerileri tüm dünya halklarının olduğu gibi, Türkiye halkının da çıkarıdır. Karşıt toplumsal sistemlere bağlı ülkelerin, birlikte yaşamının bilimini ve sanatını öğrenmelerinden başka bir yol yoktur. Nükleer silahlar çağının bu zorlayıcı mantığı tüm dünya ülkeleri için olduğu gibi Türkiye için de geçerlidir. TKP MK 6. Plenumu, Tür-

kiye'nin ABD hegemonyasından kurtarılması, savaş tehlikesinin ülkemizden uzaklaştırılması ve ülkemizin ulusal güvenliğinin sağlanması istemlerini yükselten bütün güçleri, ülkemizin ulusal çıkarlarıyla tam bir uyum içinde olan bu öneri ve girişimleri desteklemeye, dünya barışının korunması için etkinliklerini bir kat daha artırmaya çağırıyor.

SBKP'nin 27. Kongresi, sosyalist ülkelerin karşılıklı yarar ve eşit haklılık temelinde tüm ülkelerle ekonomik, ticari, kültürel, bilimsel-teknik ilişkiler kurmaktan yana olduklarını bir kez daha kanıtladı. Bu ilişkiler, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde yanyana yaşamalarını sağlayan ve güvence altına alan önemli bir temeldir. SBKP'nin 27. Kongresi, öte yandan, ekonomik, ticari, bilimsel-teknik vb. alanlarda ayrımcılığın tüm biçimlerini reddetti, ticari, ekonomik, bilimsel-teknik ilişkilerin devletler arasında ve özellikle gelişmekte olan ülkelere karşı bir baskı aracı olarak kullanılmasına karşı çıktı. Emperyalist devletlerin, bağımlı bir ülke olan Türkiye ile ilişkilerinde getirdikleri her türlü dayatmalara karşı durmada, yeni bir uluslararası ekonomik ilişkiler düzeninin oluşturulmasını sağlamada, bu yaklaşım, ülkemiz için de vazgeçilmez bir ilke durumundadır.

SBKP Programında dendiği gibi, "Sovyetler Birliği ile kurtulmuş ülkeler arasındaki ilişkilerin deneyimi, kapitalist yolu izleyen genç devletlerle de işbirliği için gerçek bir temelin varolduğunu göstermiştir. Bu temel, barışı korumada, uluslararası güvenliği güçlendirmede ve silahlanma yarışına son vermede çıkarı olmaktadır. Bu temel halkların çıkarlarıyla emperyalist dayatma ve yayılma politikası arasında keskinleşen çelişkilerdir. Bu temel, Sovyetler Birliği ile politik ve ekonomik ilişkilerin bağımsızlıklarını güçlendirmeye yardımcı olduğu gerçeğinin genç devletlerce anlaşılmasıdır.

Kurtulmuş ülkeler birbirinden ne kadar farkı olursa olsunlar ve hangi yolu izlerse izlesinler, egemen bağımsız gelişme ve kendi işlerini dış kışkırtmadan yürütme isteği bütün ülkelerin halklarını birleştiriyor. Sovyetler Birliği onlarla tam bir dayanışma içindedir." TKP MK 6. Plenumu bu yaklaşımı aynı zamanda

iki komşu ülke halkları arasındaki dostluğu daha da güçlendirme yolunda önemli bir etmen olarak görüyor. TKP MK 6. Plenumu, ülkemizin ekonomik bağımsızlığını kazanma ve sağlamlaştırma çok önemli bir destek olarak gördüğü SSCB ve öteki sosyalist ülkelerle ekonomik, ticari, kültürel, bilimsel-teknik ilişkilerin daha da geliştirilmesi için bütün yurtsever, demokrat güçleri çabalarını artırmaya çağırıyor.

TKP MK 6. Plenumu, SBKP'nin 27. Kongresi'nin yalnızca Sovyetler Birliği'nde değil, aynı zamanda dünya ölçüsünde ilerleme sürecine yeni bir ivme verme yeteneğinde olan bir olay olarak değerlendirdi.

SBKP'nin 27. Kongresi'nde onaylanan belgeler, en başta SBKP Programının yeniden yazımı ve Kongre'ye sunulan MK Politik Raporu uluslararası komünist hareketin uzun yıllar boyunca birik tirdiği deneyimleri genelleştiriyor. Ulusal ve uluslararası koşulları karmaşık bütünlüğü içinde, olumlu ve olumsuz gelişme eğilimleriyle gerçekçi olarak değerlendirme gereğine işaret ediyor. Bu belgeler, Marksizm-Leninizmi ülkemiz koşullarına yaratıcılıkla uygulama arayış ve çabalarında olan TKP'ye ve öteki devrimci güçlere yol gösteriyor. TKP MK 6. Plenumu, komünistleri, ülkemizin devrimci ve ilerici güçlerini 27. Kongre belgelerini büyük bir dikkatle incelemeye, buradaki teorik açınımların özünü kavramak için yoğun bir çaba göstermeye çağırır.

Kendi ülkesinde toplumsal ilerleme sürecini hızlandırma yolunda açık, net bir strateji benimseyen SBKP'nin 27. Kongresi Sovyetler Birliği'nin uluslararası yaşamda ağırlığını daha da artıracak bir süreç başlatmıştır. SBKP 27. Kongresi barıştan ve ilerlemeden yana tüm güçlerle, bu arada illegalite ve baskı koşullarında savaşım yürüten komünistler ve devrimci güçlerle dayanışmasını bir kez daha ilan etti. Leninci proletarya enternasyonalizminin, sosyalist enternasyonalizmin canlı kanıtlarını gösterdi. TKP MK 6. Plenumu, Türkiye'de sosyal ilerleme için mücadele eden tüm güçleri, barışın kalesi olan Sovyetler Birliği ile, öteki sosyalist ülkelerle dayanışmayı

daha da yükseltmeye çağırır.

SBKP 27. Kongresi, komünist partilerindeki açıklık ve demokratizm ilkelerinin çarpıcı bir somutlanması oldu. Antikomünizmin ve antisovyetizmin her biçimini hissedilir ölçüde sarsan bu forum, dünya halklarının SBKP'nin ve SSCB'nin amaçlarını daha iyi tanımasını getirdi. TKP MK 6. Plenumu, komünistleri ve tüm devrimci güçleri, günümüzde en iğrenç biçimler alan ve giderek daha da saldırganlaşan antisovyetizm ve antikomünizm ile mücadeleyi, ideolojik mücadele görevlerinin en başında ele almaya çağırır.

SBKP 27. Kongresi hazırlıkları, komünist partilerinin belgelerini yalnız parti içinde değil, tüm halkla tartışmaları Leninci geleneğinin görkemli bir örneği oldu. Komünistlerin ve parti örgütlerinin SBKP belgelerini büyük bir sorumlulukla ve yaratıcılıkla ele aldıkları, ardıcılıkla yığınların kolektif deneyimine başvurdıkları bu hazırlık çalışmaları, TKP'nin Ulusal Konferans hazırlıklarına ışık tutuyor.

SBKP 27. Kongresi, Leninci parti yaşamı normlarının Bolşevik ruhla yeni bir düzeye yükseltilmesini getirdi. Türkiye komünistleri, yaratıcı yaklaşım, yüksek sorumluluk, somutluk, ilkesellik, eleştiri ve özeleştiriyeye açık olma, insanlara ve onların her türlü sorunlarına büyük ilgi, kendine ve başkalarına karşı titizlik, yüksek görevler bekleme ve gerçekleştirme yeteneği, Leninci disiplin, tertemiz bir komünist ahlak gibi özellikleri kazanmak, geliştirmek ve yüceltmek için var güçleriyle çalışacaklardır.

Komünistlerin hiçbir özel çıkarı yoktur. Komünist Partisi, halk için vardır ve faaliyetinin anlamını halka hizmet etmekte görür. Komünistlerin öncü rolü, pratik eylemlerde ifade bulur. Komünist söz ile iş arasındaki uyum ile, işinde, davranışlarında toplumsal ve özel yaşamındaki örnek kişiliğiyle yığınların güvenini kazanır. SBKP 27. Kongresinde vurgulanan bu özelliklerin TKP'nin her bir üyesi ve bütününe damga vurması, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP!" belgisi altında hazırlanmakta olduğumuz Ulusal Konferansımızın başarısının anahtarıdır.

TKP MK 6. Plenumu, tüm bu nedenlerden dolayı, dünya barışının korunması ve ülkemizin savaş ateşlerine yuvarlanmaması, Türkiye'nin kalkınmasının ve halkımızın sosyal sorunlarının çözülmesi, toplumsal ilerlemenin yol alması için mücadele eden bütün ilerici, barıştan yana ve yurtsever güçlerin, SBKP'nin 27. Kongresi'nde ve öteki sosyalist ülkeler kardeş partilerinin kongrelerinde kendi amaçlarının bir parçasını ve uğrunda savaştıkları ülkelerle sağlam bir bağlaşıklık temeli bulabilecekleri görüşündedir.

TÜSTAV